

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ.

Παλαιὸς μῦθος. — Νέον Διήγημα.

“Τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελεῖν.”
(Ἰσοκράτης.)

Ἐνδυμῆσαι, ἀναγνώστὰ μου, ὅτι ὑπῆρξές ποτε παιδίον; ἐνδυμῆσαι τὰ ὠραῖα καὶ ταχύπτερα ἔτη τῆς φαιδρᾶς σου ἐκείνης ἡλικίας, ἣτις ἤρχισεν ὅτε ἤρχισες νὰ ὀμιλῆς, καὶ ἐτελείωσεν ὅτε ἤρχισες νὰ σκέπτησαι; ἐνδυμῆσαι τὰ ξύλινα ἄλογά σου, τοὺς μολυβδίνους σου στρατιώτας, τὰς παραφώ-
νους σου σάλπιγγας, τὰ μακρὰ καλάμια, ἐφ’ ὧν ἱππεύων περιέτρεχες τὴν κάτω αὐλὴν τῆς πατρικῆς σου οἰκίας, κυνη-
γῶν ἀπανθρώπως τὰς ἀνακυκώσας τὸ χῶμα ὄρνιθας καὶ ταράσσων τὸν ὕπνον τῆς θερμαινομένης εἰς τὸν ἥλιον γαλῆς; ἐνδυμῆσαι τὰς ἀτελευτήτους ἐκείνας ἐσπέρας τοῦ χειμῶνος, κατ’ ἅς, ὀκλαδὸν πρὸ τῆς μάμμης σου καθήμενος, ἠτένιζες τὸν γοητευμένον μικρὸν σου ὀφθαλμὸν ἐπὶ τὰ στίλβοντα δίοπτρά της, ἐνῶ ἐκείνη προσεῖχε σοβαρὰ μὴ περιπλέξῃ τὸν μίτον τοῦ νυκτερινοῦ της ἐργοχείρου; Τί ὠραῖοι χρόνοι; τί χρυσῆ ἐποχὴ! Ποσάκις τὰς ψυχρὰς τοῦ Ἰανουαρίου ἐσπέρας, ἐνῶ ἔδερεν ἔξω ἢ βροχὴ τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων καὶ ἐστροβίλου ὁ βορρᾶς τὸν ἀνεμοδείκτην τῆς καπνοδόχης, ἐκά-
θισα — ὡς ἐκάθισες βεβαίως καὶ σὺ ἀναγνώστὰ μου —

ἀπέναντι τῶν σπινθηρακιζόντων δαυλῶν τῆς ἐστίας, πορφυρῶν τὰς παρειάς μου εἰς τὰς φλόγας τῆς, καὶ στηρίζων τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὰ γόνατα τῆς γραίας μου μάμμης, καὶ τὴν παρεκάλεσα, ὤψεύων τὸ κατ' ἀρχάς, καὶ κλαυθμυρίζων μετὰ ταῦτα, νὰ ἀνοίξῃ τὰ μαραμμένα πλέον καὶ ἐπιχνοῶντα ἤδη, ἀλλὰ φιλόμυθα πάντοτε καὶ φλύαρα χεῖλη τῆς, καὶ μᾶς διηγησῆ κανέν παραμύθι! Τί ἀτελεύτητοι παρακλήσεις ἦσαν ἐκεῖναι, καὶ πόσον ἤξευρε νὰ προσποιῆται τὴν ἄκαμπτον ἢ ἀγαθὴν γραῖα! Οὐδέν ἀπεκρίνετο κατ' ἀρχάς, καὶ ἡ σιγὴ τῆς ἦτον ἱκανὴ νὰ ἀπελπίσῃ πᾶσαν ὑπομονὴν, ἀλλ' ὄχι καὶ τὴν ἐπιμονὴν κακομασῆμένου παιδίου. Τὸ παιδίον ἐπέμενε ζητῶν τὸ παραμύθι του, καὶ τότε ἤρχιζεν ὁ ἀκένωτος ὄρμασὸς τῶν ἐνστάσεων τῆς μάμμης· ὅτι δῆθεν νυστάζω, ὅτι παρῆλθεν ἡ ὥρα, ὅτι δὲν ἐνδυμεῖται πλέον τίποτε, καὶ μυρία προφάσεις ἐπὶ προφάσεων, ἵνα γείνη πολυτιμότερα ἢ χάρις, ἵνα αὐξήσωσιν αἱ ὤψεῖαι. Ἐπετείνοντο λοιπὸν αἱ παρακλήσεις, ἐκορυφοῦτο ὁ κλαυθμυρισμὸς, ἔβρεχον τὰ φιλήματα ἐπὶ τῶν λαγαρῶν παρειῶν τῆς μυθολόγου γραίας, καὶ τέλος πάντων μειδίαμα συγκατασέσεως, ὅπερ μοὶ ἐφαίνετο γλυκὺ ὡς βῶλος σακχάρεως, διέστελλε τὸ νωδὸν τῆς στόμα, καὶ τὰ χεῖλη τῆς ἠνοίγοντο μ' ἐν· ἃς ἦνε λοιπὸν καὶ ἀπόψε.

”Ω! πῶς ἐκροτάλιζον τότε αἱ μικραὶ μου χεῖρες! Ἀνῶρθουν τὰ αὐτῖα μου, διέστελλον τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς ἵνα διαψεύσω μὲ τὸν ἐντονώτερον τρόπον τὰς περὶ νυσταγμοῦ συκοφαντίας τῆς μάμμης, καὶ τοποθετούμενος ἀνέτως ὅσον ἐγγύτερον αὐτῆς ἠδυνάμην, ἀνέμενον ἄπληστος νὰ καταπέσῃ τὸ μάννα τῆς γλυκειάς τῆς διηγήσεως, νὰ ἀκουσῆ τὸ πολυπόθητον ἐκεῖνο· “Μίαν φορὰν καὶ ἓνα καιρόν.”

Ἄγνοῶ ἂν ἡ μαγεία τῶν παιδικῶν χρόνων παρέμεινε γλυ-

κειά και ζωηρά εἰς τῶν ἀναγνωστῶν μου τὴν μνήμην· ἀγνοῶ ἂν τὸ ἵνδαλμα τῶν πρώτων ἐκείνων ἐντυπώσεων, τῶν πρώτων ἐκείνων αἰσθημάτων και ἡδονῶν, ἀόριστον πλέον και σβεννύμενον ὀλονέν ὑπὸ τὴν πτέρυγα τοῦ χρόνου, ἐπιζῆ ἔτι ποσεινὸν εἰς τὰς ψυχὰς των. Ὅπωςδὴποτε ὅμως ἡ ἀμετάβλητος αὐτὴ και στερεότυπος εἴσοδος τοῦ μυθολόγου τῆς πρώτης των ἡλικίας, ἡ μόνη αὐτὴ τῆς ἐπικῆς του διηγήσεως ἀρχή: “Μίαν φοράν και ἓνα καιρόν” ἀδύνατον εἶνε νὰ μὴ τηρῆται ἀνεξάλειπτος εἰς τὴν μνήμην των, συγκεφαλαιούσα ὡς χάριέν τι και σεμνὸν σύμβολον τὴν καλλιτέραν περίοδον τῆς ἀνδρωπίνης ζωῆς. Τὸ κατ’ ἐμέ, ὅσον και ἂν περιέδραμον τὰ μυθιστορικὰ πεδία τοῦ Δυμᾶ, τοῦ Σύη και τῆς Σάνδης, ὅσον και ἂν ἐπλανήσῃν ὡς ἄσωτος υἱὸς εἰς τὰς ὀλισθηρὰς τρίβους τοῦ ἀγνώστου, ὅσας και ἂν ἐμάσησα βαλάνους, ὅσον σίκερα και ἂν ἔπιον κατὰ τὴν πρώτην μου ταύτην διανοητικὴν ἀποπλάνησιν, δέν ἀπημβλύνσῃν ὅμως τὴν γεῦσιν, οὔτε ἀπέβαλον τὴν γλυκύτητα τῆς παιδικῆς μου μυθολογίας, ἀλλ’ ἐπὶ τῶν χειλέων μου παρέμεινε πάντοτε ἀμιγῆς τὸ μέλι τῆς πρώτης ἐκείνης ἀφηγήσεως τῆς μυθολόγου μάμμης μου, ἐν τῷ ὀραίῳ αὐτῷ συμβόλῳ: “Μίαν φοράν και ἓνα καιρόν.”

Διὰ τοῦτο δέ, ἀναγνωστά μου, προτιθέμενος νὰ σοὶ διηγησῶ ἓνα παλαιὸν, παμπάλαιον μῦθον, και ἀποφασίσας νὰ περιβάλω αὐτὸν τὸ ἔνδυμα τῆς ἐποχῆς, νὰ τοῦ φορέσω δηλαδή λοξωτὴν ἐσθήτα, και ψευδῆ κόρυμβον ἐντὸς δικτυωτοῦ κεκρυφάλου και πέτασον ὁμοιάζοντα μὲ ἀνάβασον τρυβλίον, και ἀλύσεις à la Benoîton, ἵνα τὸν καταστήσω εὐπρόσιτον εἰς τὰς δεσποίγας και δεσποινίδας τῆς κατ’ ἡμᾶς ἐποχῆς, τὰς συμβαδιζούσας παραλλήλως τοῦ αἰῶνός των, κατ’ ἐν και μόνον ὅμως δέν κατώρσῃσα νὰ πείσω ἐμαυτὸν

εἰς νεωτερισμὸν, κατὰ τὴν ἀρχὴν δηλαδὴ τοῦ διηγήματός μου. Ἀρχίζω λοιπὸν κ' ἐγὼ, ὡς ὦσα ἤρχιζεν ἡ μάμμη μου, ὡς ὦσα ἤρχιζεν ἡ μάμμη ὄλων σας.

Α'

Μίαν φορὰν — λοιπὸν — καὶ ἓνα καιρὸν ὑπῆρχεν εἰς βασιλεὺς καὶ μία βασίλισσα εἰς τινὰ πολιτείαν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, μικρὰν ἐννοεῖται, ἀδιάφορον δὲ ποίαν, καθότι τότε ἐβασιλεύοντο πολὺ πλείονες πόλεις ἢ σήμερον, καὶ ἐκάστη σπιῤαμὴ γῆς εἶχε τὸν βασιλέα της, καθὼς περίπου συνέβαινεν ἐν Γερμανίᾳ μέχρι πρὸ μικροῦ, πρὶν ἢ καταλάβῃ τὸν Βίς-μαρκ ὁ συγχωνευτικὸς ἐκεῖνος παροξυσμὸς, τοῦ ὁποίου βασιλίσκοι τινὲς καὶ δουκίσκοι ἐπλήρωσαν τὰ ἰατρικὰ. Οἱ βασιλεῖς οὗτοι εἶχον τρεῖς βασιλοπούλας, χαριεστάτας καὶ πολυφέρνους, κεκοσμημένας μὲ πολλὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα προτερήματα, ὡς ἤθελε γράψῃ σήμερον ἀθηναϊκὴ τις ἐφημερίς, ἀναγγέλλουσα τοὺς ἀρβραβῶνας ἢ τοὺς γάμους των. Καὶ αἱ μὲν δύο αὐτῶν, αἱ πρεσβύτεραι, ὠραῖαι καὶ πλούσιαι νύμφαι ὡς ἦσαν, ἐζητήθησαν ταχέως εἰς γάμον, καὶ ἠΰξησαν ἐκάστη ἀπὸ βασιλόπαιδος εἰς βασίλισσαν. Τῆς τρίτης ὅμως καὶ νεωτέρας ἢ καλλονῆ ἦτο κάλλος ὑπὲρ ὄνητὴν· κάλλος ἐξ ἐκείνων, ἅτινα οὔτε ἐκφράζουσιν οὔτε ἐμπνέουσιν ἔρωτα ἀλλὰ καταπλήττουσι τὸ βλέμμα, βωβαίνουσι τὴν γλῶσσαν, ὑπαγορεύουσι ὄσυμασμὸν καὶ ἐπιβάλλουσι λατρείαν. Ὅσοι ἐβλεπον αὐτὴν, οὐχὶ μόνον νὰ τὴν ἐπιθυμήσωσι σύζυγον δὲν ἐτόλμων, οὐχὶ μόνον νὰ τὴν ἀγαπήσωσι δὲν συνησθάνοντο τὸ ὄσμμα, ἀλλὰ μόλις εἶχον τὴν γενναιότητα νὰ ἀτενίσωσιν ἐπὶ τὸν μέλανα ὄφθαλμὸν της, καὶ νὰ ἀνίδωσιν εἰς τὸ ὑπερή-

φανον αὐτῆς μέτωπον. Τὴν ἐλάτρευον λοιπὸν, τὴν ἐσέβοντο, τὴν ἐφοβοῦντο σχεδὸν, ὡς [ἐλάτρευον καὶ ἐφοβοῦντο τὴν ἀπειροπληθῆ ὁμήγουριν τοῦ Ὀλύμπου των, πολλοὶ δὲ μάλιστα, οἱ δεισιδαιμονέστεροι, καὶ ὑπέθετον ὅτι ἡ ὠραία Ψυχὴ — οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ ἡρώϊς μου — δὲν ἦτο θνητὸν θνητῆς γέννημα, ἀλλὰ θεᾶς μεταμόρφωσις, ἔμψυχος ἐνσωμάτωσις τῆς θεᾶς τοῦ κάλλους, γηϊνὴ ἀνάπλασις τῆς οὐρανίας Ἀφροδίτης. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἄνθρωποι τότε ἦσαν λίαν εὐλαβεῖς, καὶ ἐπομένως λίαν δεισιδαίμονες, ἡ εὐσεβῆς των αὐτὴ ὑπόνοια ἀνεκλαδῶσθαι βασιμηδὸν εἰς γενικὴν πεποίθησιν, τὸ ἄκουσμα διεδόθη εἰς τὰ περίχωρα, καὶ ἐκ τῶν περιχώρων εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὰ ἀνάκτορα τοῦ πατρὸς τῆς Ψυχῆς δὲν ἐχώρουν μετ' ὀλίγον τοὺς λάτρεις τῆς νεοφανοῦς θεᾶς, οἵτινες ἀστροὶ προσέτρεχον πανταχόθεν, ἵνα θύσωσιν, οὐχὶ πλέον εἰς τοὺς βωμοὺς τῆς ἀοράτου θεᾶς, ἀλλὰ πρὸ ποδῶν αὐτῆς ταύτης τῆς καλλιβλεφάρου μετεμψυχώσεώς της.

Ἡ πάνδημος αὕτη προσκύνησις δύο μόνον ἀνθρώπους δὲν εὐηρέσσει παντάπασιν· τὸν πατέρα τῆς Ψυχῆς καὶ τὴν ἀληθῆ θεᾶν Ἀφροδίτην. Καὶ ἐκείνου μὲν τὴν λύπην θέλει ἐννοήσῃ πᾶς πατήρ, οὔτινος ἡ θυγάτηρ παρήλλαξεν ἤδη ἄνυμφος τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας ἔτος, ταύτης δὲ τὸ πείσμα θέλει ὀρθῶς ἐκτιμήσῃ πᾶσα γυνὴ ζηλότυπος — δηλαδὴ πᾶσα γυνή.

Ἄν ἦσαι, ἀναγνώστὰ μου, ἕγγαμος καὶ ἔχῃς κόρην, ἦτις, μολονότι (ἴσως καὶ διότι) ἀπεστήθισεν ἱκανὰ φ' ἄλλα τῆς γαλλικῆς μεθόδου τοῦ Ὀλλενδόρφου καὶ τῆς Γυμναστικῆς τοῦ Κυρίου Καματζώδου, καὶ ἔμαθε νὰ τυμπανίζῃ χοροὺς τινὰς εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, καὶ νὰ τοὺς χορεύῃ μετ' ἀρκετῆς ἐλαφρότητος, καὶ ἀπεμνημόνευσε πολλὰς φράσεις ἐκ μεταφράσεων γαλλικῶν μυθιστορημάτων, καὶ συμβουλεύεται τακτικῶς

κατὰ μῆνα τὴν Ἐφημερίδα τοῦ συρμοῦ, καὶ εἶνε συνδρομη-
 τῆς τῆς Κυρίας Διζιέ, καὶ περιάγει εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων
 πᾶσαν ἐσπέραν τὴν λευκὴν οὐρὰν τοῦ μακροῦ μισοφορίου της,
 καὶ εἶνε τέλος ἄρκετὰ εὐμορφος καὶ ἄρκετὰ πνευματώδης
 καὶ ἄρκετὰ πλουσία νύμφη, μολαταῦτα ὅμως δὲν εὔρεν
 ἀκόμη μνηστῆρα, θελεις εὐκόλως ἐννοήσῃ τὴν θεσιν τοῦ πα-
 τρός της Ψυχῆς. Θὰ ἐπρωτίμα ὁ ταλαίπωρος βασιλεὺς ὀλιγω-
 τέραν λατρείαν πρὸς τὴν κόρην του, καὶ ἓνα μνηστῆρα τῶν
 πολλῶν αὐτῆς προσκυνητῶν. Θα ἤθελε νὰ ἦτον ἡ θυγάτηρ
 του ὀλιγότερον ὠραία, ἵνα ἀπαλλαγῇ αὐτῆς ταχύτερον καὶ
 εὐκολώτερον.

Ἄν δὲ ἦσαι, ἀναγνώστριά μου, ὠραία, — ὡς ὑποθέτω —,
 καὶ ἔκαμες ἤδη κρότον εἰς τὰς χορευτικὰς ἐσπερίδας τῶν
 Ἀθηνῶν, καὶ παρέδωκαν τὴν φήμην σου εἰς τὴν ἀθανασίαν
 τὰ ἐφημεριδάρια τῆς πρωτεύουσης μὲ πολλὰ κολακευτικὰ
 ἐπίθετα, ἀλλ' εἶδες ὅμως αἴφνης νέον ἄστρον καλλονῆς ἀνα-
 τέλλον ὑπὲρ τὸν ἀθηναϊκὸν ὀρίζοντα, ὠραιότεραν τινὰ ὁμό-
 φυλὸν σου ἐκθρονίζουσάν σε, καὶ συναγείρουσαν περὶ τὴν
 λάμπιν τῆς μορφῆς καὶ τῆς ἐνδυμασίας της τὴν πλειοψηφίαν
 τῶν ἀρσενικῶν χρυσαλλίδων τῆς πρώτης πόλεως τῆς Ἑλλά-
 δος, καὶ κατορθοῦσαν νὰ διαμφισβητῆται ὑπὸ τοῦ νεαροῦ
 αὐτοῦ στίφους καὶ αὐτὸς ὁ τοῦ πεδίλου της ἀσπασμὸς, καὶ
 ἀποτολμῶσαν ἐν τῇ παντοδυναμίᾳ της νὰ ἐκπαίξῃ πάντα
 εὐκοσμίας νόμον, οὐχὶ πρὸς ἀγανάκτησιν ἀλλὰ πρὸς θαυ-
 μασμὸν τῶν περὶ αὐτὴν χαινόντων, — ὦ, βεβαίως ἐννοεῖς
 καὶ δύνασαι νὰ ἐκτιμήσῃς, τί σημαίνει πόνος ζηλοτυπίας,
 καὶ θελεις δικαιολογήσῃς τὸ πείσμα καὶ τὴν ὀργὴν, ἣν ἠσθάνθη
 ἡ χρυσοστέφανος θεὰ τοῦ κάλλους, βλέπουσα θνητῆς γέννημα

καταπατοῦν τὸν γήϊνον αὐτῆς θρόνον, καὶ τὰ ἱερά της τεμένη ἐρημούμενα.

Οὕτω λοιπὸν καὶ ὁ πατὴρ τῆς Ψυχῆς καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐσκέφθησαν πῶς νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς ὀχληρᾶς αὐτῆς ὑπάρξεως, ἡ δὲ δυστυχῆς κόρη εὐρέθη συγχρόνως, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, χωρὶς καὶ νὰ τὸ μαντεύῃ, ἀντικείμενον διπλῆς συνωμοσίας. Καὶ ἡ μὲν θεὰ, ἅμα συλλογισθεῖσα, εὔρεν εὐθὺς καὶ τὸ μέσον τῆς ἐκδικήσεως· ἐκάλεσε παρ' ἑαυτῇ τὸν παράλυτον ἱϊάν της, τὸ χαριτωμένον ἐκεῖνο ζιζάνιον τῆς οἰκιακῆς εἰρήνης καὶ εὐδαιμονίας τῶν θνητῶν, τὸ καλούμενον Ἔρως, καὶ, ἀφοῦ τὸν ἐσφιγξε τρυφερώτατα εἰς τὰς λευκάς της ἀγκάλας, ἀφοῦ κατεφίλησε περιπαθέστατα τὰς ῥοδίλους του παρειᾶς, καὶ τὸν ἠρώτησε μετὰ πλείστου ἐνδιαφέροντος περὶ τῆς ὑγείας του, τῶν ἔργων του καὶ τῶν ἀσχολιῶν του, πρὸς μεγίστην τοῦ Ἔρωτος ἐκπληξιν, ὅστις οὐδὲν ἄλλο συνήθως ἤκουε παρὰ τῆς μητρὸς του ἢ ἐπιπλήξεις, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἐλάμβανε παρ' αὐτῆς ἢ ῥαπίσματα, τὸν ἐκάθισε πλησίον της εἰς τὸν καναπὲν καὶ διέταξε νὰ τῷ φέρωσι γλυκόν· τῷ προσέφερε καὶ σιγάρον, ὡς λέγει ἡ παράδοσις, ἐκεῖνος ὅμως ἀπεποιήθη, ὅχι διότι δὲν ἐκάπνιζεν, ἀλλὰ διότι ἐντρέπετο, φαίνεται, νὰ καπνίζῃ ἐνώπιον τῆς μητρὸς του, καὶ μάλιστα εἰς τὸν ἰδ αἴτερον αὐτῆς θάλαμον, εἰς τὸ boudoir της. Τέλος πάντων, μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς προκαταρκτικὰς φιλοφρονήσεις, ἐξέστηκεν ἡ θεὰ εἰς τὸν παντοδύναμον τῶν καρδιῶν δυνάστην, — ὡς ἀποκαλοῦσι σήμερον τὸν Ἔρωτα οἱ ποιηταὶ τοῦ συρμοῦ — τὸν κρύφιον πόνον τῆς ψυχῆς της, μ' ὅλην τὴν ἔμφυτον αὐτῆς γυναικείαν διπλωματείαν, καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτοῦ ἐκδίκησιν. Τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς τολμηρᾶς ἐκείνης θνητῆς, ἥτις ἀντεποιεῖτο τῆς

λατρείας της, σφοδρὸν καὶ ἀκαταμάχητον πάθος πρὸς τὸν ἔσχατον τῶν ἀνθρώπων, οὕτως ὥστε ἢ ὡς θεὰ παρὰ πάντων λατρευομένη νὰ προσφέρῃ τὴν ἰδίαν τῆς ἀγάπης της λατρείαν εἰς τὸν ἐλάχιστον τῶν ὑπαλληλίσκων τοῦ πατρικοῦ της βασιλείου, καὶ ἀντὶ πλουσίου μεγαλεμπόρου τῆς Ἀλεξανδρείας, νὰ ἐπιθυμήσῃ σύζυγον ὑγειονοσταρχὴν τινὰ, ἢ πρωτοκολλιστὴν ἐπαρχείου, ἢ τηλεγραφοφύλακα. Ὁ Ἔρωσ, πρόσφατον ἔτι ἔχων τὴν γεῦσιν τοῦ γλυκοῦ καὶ τῶν φιλημάτων τῆς μητρὸς του, ὑπεσχέθη πᾶν ὅτι τοῦ ἐζητήσῃ, καὶ ἀνεχώρησεν (ἀπέπτυη δηλ., διότι, ὡς γνωρίζετε, ὁ Ἔρωσ εἶναι πτερωτός) ἐν καὶ μόνον συλλογιζόμενος· ὅτι ἢ ἄγνωστος αὐτῇ τῆς μητρὸς του ἐχθρὰ θεὰ ἦτο βεβαίως πολὺ, παραπολὺ ὠραία, ἵνα κινήσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν τὴν ζηλοτυπίαν τῆς ἀγαθῆς του μητρὸς, καὶ ὅτι ἀφεύκτως ἔπρεπε νὰ τὴν ἴδῃ.

Ὁ πατὴρ τῆς Ψυχῆς ἐξ ἑτέρου, μὴ δυνάμενος νὰ ὑποβάλλῃ τόσον μυστικὴν οἰκογενειακὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ φῶτα τοῦ ἀνακτοβουλίου του, καὶ μὴ γνωρίζων ποῦ ἄλλοῦ νὰ εὔρη συμβουλήν, ἐτράπη τὴν πεπατημένην καὶ συνήθη τότε ὁδὸν, ἐπορεύθη τοῦτέστι πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα, ὅστις ἦτο μὲν θεός, ἀλλὰ πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν βιωτικῶν του ἀναγκῶν μετήρχετο καὶ τὴν μαγείαν ἐπὶ γῆς, καὶ ἔρριπτεν ἐν Δελφοῖς τὰ χαρτία εἰς τοὺς θελοντας νὰ μάθωσι τὴν τύχην των. Φθὰς ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ μαντευτικὸν κατάστημα τοῦ Κ. Ἀπόλλωνος, ἔδωκε τὸ ἐπισκεπτῆριόν του εἰς τὸν θυρωρὸν, καὶ ἐζήτησεν ἀκρόασιν παρὰ τοῦ θεοῦ, ἐκδέσας συνάμα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς ἀφίξεώς του· λαβὼν ὅμως εἰς ἀπάντησιν, ὅτι ὁ Κύριος ἔλλειπεν, μετέβη εἰς ἐν τῶν καλλιτέρων ξενοδοχείων τῶν Δελφῶν, “Ξενοδοχεῖον τοῦ Παρνασοῦ” ὀνομαζόμενον, καὶ κάπως καθαρώτερον, φαίνεται, τοῦ ὁμωνύμου σημερινοῦ ξενο-

δοχείου τῶν Ἀθηνῶν, ἐδείπνησε, καὶ κατεκλίθη, σκοπῶν νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπιούσαν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς μαντικῆς.

Ὁ Ἀπόλλων ἐν τούτοις ἦτο προσκεκλημένος τὸ αὐτὸ ἐκεῖνο ἐσπέρας παρὰ τοῦ Διὸς εἰς συμπόσιον. Νέος θεὸς, ὁ υἱὸς τῆς Ἀλκμήνης καὶ — οὐχὶ τοῦ συζύγου τῆς Ἀμφιτρύονος ἀλλὰ τοῦ Διὸς, ὁ Ἡρακλῆς, ἐπρόκειτο νὰ εἰσαχθῆ εἰς τὴν χορείαν τῶν Ὀλυμπίων, νομιμοποιούμενος δι' ἀναγνώρισεως ὑπὸ τοῦ πατρὸς του. Μεγάλῃ ἐπὶ τούτῳ εὐωχία εἶχε παρασκευασθῆ εἰς τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου· ὁ Ἑρμῆς εἶχε καταβῆ πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος εἰς τὴν γῆν, ἵνα προμηθευθῆ Σικελοὺς μαγεῖρους καὶ κλαζομένειον οἶνον, κομψὰ δὲ καὶ καλλιγραφημένα ὑπὸ τῆς Ἥβης προσκλητήρια εἶχον διανεμηθῆ εἰς τοὺς παλαιοὺς θεοὺς πρὸ τριῶν ἤδη ἡμερῶν, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς αὐλοτυπικῆς. Ὁ Ἀπόλλων ἐπομένως δὲν ἐδύνατο νὰ λείψῃ, καὶ κλείσας τὸ κατάστημά του, ἀπῆλθε νὰ λησμονήσῃ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Διὸς τὴν ἐκ τῆς ἀργίας τοῦ ἐργαστηρίου του χρηματικὴν αὐτοῦ ζημίαν. Φύσει δὲ κομποπρεπῆς καὶ ἐρωτύλος θεὸς, ἐκάθισε πλησίον τῆς Ἀφροδίτης, πρὸς μέγιστον σκανδαλισμὸν τοῦ συζύγου τῆς Ἥφαιστου, καὶ μείζονα ἔτι τοῦ ἐραστοῦ τῆς Ἄρεως, καὶ προσεπάθησε νὰ διασκεδάσῃ τὴν ὠραίαν ὁμοτράπεζόν του διὰ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς νεολογημάτων καὶ πιστῆς ἀφηγήσεως πάσης γυναικείας καταλαλιᾶς. Σωρεύων οὕτω ἀνέκδοτα ἐπὶ ἀνεκδότην, καὶ ὀλοκλήρους πολλάκις πλάττων ἱστορίας ἐκ μικροῦ καὶ ἀσημάντου κατ' ἑαυτὸ γεγονότος, ἵνα προκαλέσῃ τὸ μειδίαμα ἐπὶ τῶν πορφυρῶν χειλέων τῆς Ἀφροδίτης, κατεπρόδωκε καὶ αὐτὰ τὰ σκανδαλώδη μυστικά, ὅσα οἱ τῆς μαντικῆς τοῦ πελάται τῷ εἶχον ἐμπιστευθῆ, καὶ ἔφθασε, μεταξὺ λόγων, εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ πατρὸς τῆς Ψυχῆς. Ἀκούσασα τὸ ὄνομα

τῆς ὠραίας κόρης ἢ ἑλικοβλέφαρος θεᾶ, ἠγανάκτησε καὶ πάλιν ἐκ πείσματος, καὶ τοσοῦτον βαδὺ ὑπῆρξε τῆς ὀργῆς τῆς τὸ ἐρύθημα, ὥστε κατεπορφύρανε τὴν μορφήν τῆς, μ' ὅλον τὸ ἐπ' αὐτῆς φῦκος τὸ κατὰ μυστικὴν συνταγὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ κατεσκευασμένον. Ἡσθάνθη καὶ πάλιν τὴν παλαιάν τῆς ὀργὴν ἀνακυκῶσαν τὰ τρυφερά τῆς στίβη, ἢ προσβεβλημένη φιλοτιμία τῆς ἀνεστατώθη, καὶ ἔδραξε χωρὶς δισταγμοῦ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ χαλκεύσῃ καὶ ἄλλην φοβερωτέραν ἔτι ἐκδίκησιν κατὰ τῆς ἀτυχοῦς Ψυχῆς. Παρεκάλεσε διὰ τοῦ ἱλαρωτέρου τῆς βλέμματος, τοῦ χαριστερέου τῆς μειδιάματος καὶ τῶν γλυκερωτέρων τῆς λόγων, καὶ κατώρῳωσε νὰ πείσῃ τὸν μέγαν Ἀπόλλωνα νὰ μαντεύσῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς πτωχῆς κόρης ὅ,τι ἀπαισιώτερον περὶ τῆς τύχης καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς θυγατρὸς του, καὶ νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι δὲν ἠδύνατο ἄλλως ν' ἀπαλλαγῇ τῶν δυστυχημάτων καὶ τῶν συμφορῶν, ὅσας ἢ δυσοίωνος ἐκείνη κόρη ἤθελε φέρει εἰς τὸν οἶκόν του, ἢ ἐκδέτων αὐτὴν εἰς βορὰν τῶν θερίων. Ὁ δὲ χαρτομάντις θεὸς, τὸ μὲν ἵνα πληρώσῃ τὰ μειδιάματα — ἴσως δὲ καὶ κἀνὲν φίλημα — τῆς ὠραίας συναδέλφου του, τὸ δὲ διότι ἀπέδιδεν εἰς τὰ μαντεύματά του πολὺ ὀλιγωτέραν σημασίαν ἢ οἱ εὐπίστοι θεητοὶ, ὑπεσχέθη τὸ ζητηθὲν καὶ ἐτήρησε τὴν ὑπόσχεσίν του τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ὅτε λίαν πρωΐ, μόλις πινὼν τὸν καφέν του, ἦλθεν ὁ βασιλεὺς καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ ἐργαστηρίου του. “Τέρας θὰ νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα σου, τῷ εἶπεν, οὐχὶ δὲ θεητός· στόλισέ την ὡς νύμφην καὶ ἄφες την ἐκτεθειμένην ἐπὶ τινος βράχου. ἐκεῖ θὰ τὴν ζητήσῃ ὁ νυμφίος τῆς.”

Ὁ πατὴρ τῆς Ψυχῆς, ἐπιστρέψας περίλυπος εἰς τὰ ἀνάκτορά του, καὶ μὴ αἰσθανόμενος ἱκανὴν ψυχικὴν δύναμιν,

ὅπως ἐκτελέσῃ μόνος τὴν σκληρὰν παραγγελίαν τοῦ Θεοῦ, ὑπέβαλε τὸν χρησμὸν τοῦ Δοξίου εἰς τὴν σκέψιν τῶν μυστικοσυμβούλων του, ζητῶν ἐνίσχυσιν ἐκ τῆς ἀποφάσεώς των. Οὗτοι δέ, ἀφοῦ παρέτριψαν τὰς χεῖράς των, καὶ ἔβηξαν ὀλίγον, καὶ ἐκυττάχθησαν μεταξύ των, καὶ οὐδέν εἶπον, — ὅπως συνήθως πράττουσιν οἱ βασιλικοὶ σύμβουλοι —, ἔκυψαν κύκλω τὰς κεφαλὰς, ὡς εἰ ἐβάρυνεν ἐπ' αὐτῶν ὁ χρησμὸς, καὶ μόνον τῆς πολυτίμου σιωπῆς των τὴν βοήθειαν παρέσχον εἰς τὸν βασιλέα των. Τὴν σιγὴν ταύτην ἐξέλαβεν ἐκεῖνος λίαν φυσικῶς, καὶ ὡς συνήθως πράττουσιν οἱ τοιούτους συμβούλους ἔχοντες βασιλεῖς, ἀντὶ ἐγκρίσεως, ἀποπέμψας δὲ αὐτούς, ἀφοῦ τοὺς ἠύχαρίστησε διὰ τὴν σπουδαίαν συνδρομὴν τῶν φώτων καὶ τῆς πείρας των, ἐξετέλεσεν ὁ ταλαίπωρος τὴν παραγγελίαν τοῦ Ἀπόλλωνος.

Β'

Παρὰ τοὺς πρόποδας ἀποτόμου βράχου, δεσπόζοντος πυκνοτάτου δάσους, εὐρίσκομεν τὴν ἐπομένην ἑσπέραν κατακειμένην λειπόψυμον τὴν ἀτυχῆ κόρην, ἐνδεδυμένην τὴν νυμφικὴν τῆς στολῆν καὶ λυσιπλόκαμον.

Εἶνε ὡραία Σερινὴ ἑσπέρα, καὶ τὸ ἤρεμον λυκόφως τῆς ἐπερχομένης νυκτὸς περιστέλλει ἀνεπαισθήτως τὸν ὀρίζοντα, θάπτον κατὰ μικρὸν ὑπὸ τὰς ἀμφιβόλους σκιὰς του καὶ δάση καὶ βράχους καὶ κοιλάδας. Ἡ ἑσπερινὴ δρόσος καταβάλλει τὸν κονιορτὸν τῆς ἡμέρας, αἱ διψῶσαι κάλυκες τῶν μηκίωνων ἀνεγείρουσι τὰς πορφυρᾶς των κεφαλὰς, τὰ δειλινὰ διαστέλλουσι τὰ κλεισμένα των χεῖλη πρὸς τὸ φίλημα τῆς νυκτὸς, καὶ ἡ ἑλαφρὰ τοῦ ζεφύρου πνοὴ νανουρίζει ἐντὸς τοῦ φυλλώματος τὴν λάλον ἀηδόνα, προσαγορεύουσαν εὐθύμως

τους ἐπιτέλλοντας ἀστέρας. Μαγευτικὴ ἐσπέρα, ἀναγνώστᾳ μου, ἐσπέρα ἀξίζουσα τρία τοῦλάχιστον ἔτη ζωῆς, ἐσπέρα ἐξ ἐκείνων, ἃς ἀπολαύομεν πολλάκις ἡμεῖς ἐν Ἀθήναις χωρὶς νὰ τὰς ἐκτιμῶμεν, καὶ τὰς ποδοῦμεν ἐπὶ ξένης γῆς, χωρὶς νὰ τὰς ἔχωμεν. Ὁμοιάζομεν κατὰ τοῦτο τὴν λειπόθυμον Ψυχὴν, ἐφ' ἧς ἔχυνε μάτην ἢ φύσις τὴν ἐσπέραν ἐκείνην πλήρεις τοὺς θυλάκους τῶν δώρων της, δι' ἣν μάτην ἐσκόρπιζεν ἀρώματα ἢ αὔρα, δι' ἣν μάτην ἐσπινθήριζον οἱ ἀστέρες, ὡς νεόκοποι ἀδάμαντες, καὶ μάτην ἔψαλλεν ἢ ἀηδῶν. Ἀλλὰ καὶ λειπόθυμος ἂν δὲν ἦτον ἢ δυστυχῆς κόρη, καὶ ἂν νάρκη μολυβδίνη δὲν ἐβάρυνεν ἐπὶ τὰς αἰσθήσεις της, τί ἤθελεν ἀπολαύσει, τί ἤθελεν αἰσθανθῆ ἢ ἀλγοῦσα καρδίᾳ της; Ἡ εὐτυχία εἶναι ἄχρους ἠλιακὴ ἀκτίς, ἀποκτῶσα χρῶμα μόνον διὰ τοῦ διαφανοῦς πρίσματος τῆς ψυχῆς μας· ὅταν τὸ πρίσμα εἶνε θαμβωμένον, οὔτε χρῶμα λαμβάνει ἢ ἀκτίς οὔτε τὸ θάλπος της αὐτὸ διατηρεῖ. Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὴν Ψυχὴν, ὅτε εἰς νυκτερινὸν ψῦχος μεταβληθεῖσα ἢ ἐσπερινὴ δρόσος ἀφύπνισε τὰς κοιμωμένας αἰσθήσεις της. Εἶδεν ἑαυτὴν μόνην καὶ ἐγκαταλελειμμένην ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, καὶ τρόμος ἐπάγωσε τὴν καρδίαν της· ἀνεμνήσθη τῆς θέσεώς της, ἀνεπόλησε τὴν τύχην καὶ τὸ μέλλον της, καὶ ἀναίσθητος πρὸς τὰ περίξ της θέλγητρα τῆς θερινῆς νυκτός, ἀπαθῆς πρὸς τὴν κυκλοῦσαν αὐτὴν μαγείαν, ἀνελύθη εἰς δάκρυα, καὶ ἔκλαυσε πικρά. Ἐρρίψε μακρὰν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς της τὰ ῥόδα τοῦ νυμφικοῦ της στεφάνου, καὶ τὰ σιγαλὰ δάκρυά της ἠῦξησαν εἰς θρήνον ταραξάντα τὰς ἠχοὺς τοῦ δάσους· ἀλλ' οὐδεὶς ἀπήντησεν εἰς τὸν θρήνόν της, οὐδεὶς ἤκουσε τὸν κλαυθμόν της.

Πολλὴν ὥραν ἔκλαυσεν οὕτως ἢ δυστυχῆς κόρη, ἀλλὰ

τέλος ἀπέκαμε κλαίουσα, τὰ βλέφαρά της ἐκλείσθησαν ὑπὸ τὸ φίλημα τοῦ ὕπνου, καὶ ἀπεκοιμήθη. Ὡραῖον ὄνειρον ἦλθε τότε ν' ἀναπτερώσῃ τὴν καταπεποντημένην αὐτῆς φαντασίαν, καὶ νὰ γλυκάνῃ τὴν πικρίαν τῆς καρδίας της. Εἶδε κατ' ὕπνου ὅτι εὐώδης καὶ δροσερὰ ζεφύρου πνοὴ ἀνύψωσεν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν γῆν καὶ τὴν ἔφερεν ἐναέριον· ἤσθάνετο ἑαυτὴν ἑλαφρὰν ὡς πτερόν καὶ τὰ στήθη της τὰ βεβαρημένα διεστέλλοντο ὡς πέπλος κυματίζων. Ἰπταμένη οὕτω εἰς τὸ κενὸν ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς αὐράς, ὑψουμένη ὀλονέν, καὶ παραλλάσσουσα κάτωθεν της δρυμοῦς καὶ βουνά, δέν ἤσθάνετο φόβον, δέν ἔτρεμε, δέν ἠγωνία, ἀλλ' ἔχαιρε τούναντίον καὶ ἠλπίζε. Ὑψώθη οὕτω ὑπὲρ τὰ σύννεφα, καὶ ἵπτατο πάντοτε ταχύτερον, οἱ δὲ ἀστέρες ἔφευγον ὀπισθεν της, οἶονεὶ ἀνοίγοντες δρόμον εἰς τὴν κολπουμένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου νυμφικὴν της ἐσθῆτα. Ἐτρεχεν, ἔτρεχε πάντοτε, καὶ ἡ ταχεΐά της ἀεροδρομία ἤρχιζεν ἤδη νὰ τῆς ἀφαιρῇ τὴν πνοήν, ὅτε ὁ φέρων αὐτὴν ζέφυρος ἐκόπασε βασιμηδόν, καὶ ἤρχισε πάλιν ἠρέμα καταβαίνουσα πρὸς τὴν γῆν. Ἀλλ' ὅπως ἔχαιρε πρότερον αἰσθάνομένη ὅτι ἀνέβαινε, τόσον ἡ συναίσθησις τῆς ἐναερίου καταβάσεως συνέστελλε τώρα τὴν καρδίαν της. Ἀνεξήγητος τρόμος, ἀγωνία παράδοξος τὴν ἐκυρίευσεν, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ κρημνισθῇ εἰς τὰ τάρταρα, ὅτι εἰς ἀνήλια σκόπη ἔμελλε νὰ βυθισθῇ καὶ ἠθέλησε νὰ φωνάξῃ, ἵνα καλέσῃ βοήθειαν· ἀλλ' ἡ φωνὴ ἐκόλλησεν εἰς τὸν λάρυγγά της, τὰ χεῖλη της ἐκινήθησαν σπασμωδικῶς, καὶ ὅτε τέλος ἤσθάνθη ὅτι δέν ἐκινεῖτο πλέον, ὅτι ἡ φοβερὰ ἐκείνη κατάβασις εἶχε τελειώσει, ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἐκπνεύσει τὴν ὑστάτην αὐτῆς πνοήν· ἠπατάτο ὅμως, διότι ἤσθάνθη φλογῶδες φίλημα κατακαῦσαν τὰ χεῖλη της, καὶ βαλοῦσα κραυγὴν ἐξύπνησεν.

Εἶδε περίξ της, ἀλλ' οὐδέν διέκρινε, διότι σκότος βαῖν τὴν περιεκύκλου· ἔτεινε τὸ οὖς, ἀλλ' οὐδέν ἤκουσε, διότι σιγὴ ἄλυτος ἠπλοῦτο περὶ αὐτήν· ἤθελε δὲ πιστεύσει ὅτι καὶ ὁ ὕπνος της καὶ τὸ ὄνειρόν της ἐξηκολούθουν εἰσέτι, ἂν δὲν ἤσθάνετο τοὺς ὀφθαλμούς της ἀνοικτούς, ἂν διὰ τῶν ἄλλων αὐτῆς αἰσθήσεων δὲν ἀντελαμβάνετο ὅτι ἡ θείσις της μετεβλήθη, καὶ ὅτι δὲν ἔκειτο πλέον ἐν ὑπαίθρῳ, ἐπὶ ἀποτόμου βράχου. Δὲν ἔβλεπε πλέον ἀστέρας ἄνωθεν της, δὲν ἤκουε πλέον τῆς ἀηδόνας τὸ κελάδημα, οὔτε ἤσθάνετο πλέον τὴν δρόσον τοῦ δάσους καὶ τὴν πτέρυγα τοῦ ζεφύρου ἐπὶ τῶν παρειῶν της. Ἦν ὀξειᾶν τοῦ θυμοῦ ὀσμὴν εἶχε διαδεχθῆ χλιαρὰ καὶ μυρίπνους ἀτμοσφαῖρα δωματίου, τὴν πρὸ μικροῦ πετρώδη κοίτην της εἶχεν ἀντικαταστήσει μαλακὴ πτιλώδης κλίνη, τὸ δὲ ἀστερόφωτον λυκόφως τοῦ οὐρανοῦ καὶ αἱ μελαναὶ τοῦ δάσους σκιαὶ εἶχον μεταβληθῆ εἰς ἐντελῆ καὶ μονότονον σκοτίαν, ἣτις τὴν ἐτρόμαζεν, ὡς μᾶς τρομάζει το ἄγνωστον, τὸ ἀκατάληπτον καὶ τὸ μυστηριώδες. Πῶς μετήλλαξεν αἰφνης ἀνεπαισθήτως τὴν προτέραν της θέσιν; πῶς ὠδοιπόρησε κατ' ὕπνους; πῶς ἄλλοῦ κοιμηθεῖσα ἄλλοῦ ἐξύπνησε; ποίαν τριχίνην γέφυραν διέδραμεν ἐναέριος ἀπὸ βραχώδους πέτρας εἰς εὐώδη κοιτῶνα; Μάτην ἐταλαιπώρει τὸν νοῦν της, ἵνα ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἐρωτήματα ταῦτα τῆς ψυχῆς της ἢ ψυχῆ. Ἐσκέπτετο, ἀνεπόλει τὸ παρελθόν, ἐζήτηε νὰμαντεύσῃ τὸ παρὸν, ἀλλ' οὐδέν εὔρισκε· καὶ ἡ ἀπ' ἐκείνου εἰς τοῦτο μετάβασις ἔμενε δι' αὐτὴν αἰνιγμα, οὔτινος τὴν διέφευγεν ἡ λύσις.

Αἰφνης, ἐνῶ ἀπηδαλιούχητος ἐπλανᾶτο ἡ διάνοιά της εἰς εἰκασίας, κυμαινομένη μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φόβου, μεταξὺ τρόμου καὶ γαλήνης, καὶ μάτην προσεπάθει νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸ κυκλοῦν αὐτὴν ἄγνωστον, ὡς μάτην ἐζήτηε ὁ ὀφθαλμὸς

της νὰ διαπεράσῃ τὰ περὶ αὐτὴν σκοτὴ, ἐνῶ ἡ φλογερα σφραγίς τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου καὶ ἀνεξηγήτου φιλήματος ἔμενεν ἔτι ἐπὶ τῶν χειλέων της, καὶ μάτην ἠγωνίζετο τῆς παρθένου ὁ νοῦς νὰ μαντεύσῃ τὴν ἀφορμὴν του, δεύτερον, φλογερότερον τοῦ πρώτου φίλημα τῆς ἔκαυσε πάλιν τὰ χεῖλη· πρὶν ἢ δὲ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, καὶ ἄλλο φίλημα ἤσπᾶν τὸ στόμα της, καὶ μετ' αὐτὸ ἄλλο, καὶ πάλιν ἄλλο, καὶ λάβα ὅλη ἀσπασμῶν περιεχύθη εἰς τὴν μορφὴν της, καὶ ἤσπᾶν ἀναβράζον τὸ αἷμα τοῦ προσώπου της ὑπὸ τὴν φλόγα ἀσπαινούσης πνοῆς· συγχρόνως δὲ νέα καὶ σφριγῶσα ἀγκάλη περιέβαλε τὴν νεαράν της ὀσφύν, καὶ ἄφθονοι βόστρυχοι μεταξώδους κόμης ἐλύθησαν περὶ τὸ μέτωπόν της. Ἔβαλε τρόμου κραυγὴν, ἀλλὰ θερμὰ χεῖλη τῆς ἔφραξαν τὸ στόμα· ἐπρότεινε τοὺς ἀσπενεῖς της βραχίονας, ἵνα ἀποδιώξῃ τὸν βαρύνοντα ἐπ' αὐτῆς ἐφιάλτην, ἀλλ' αἱ χεῖρες της ἀπήντησαν νέον καὶ λιγυρὸν σῶμα κατακείμενον παρὰ τὸ πλευρόν της· ἠγωνίσθη νὰ ἀποσπασθῇ τῆς καιούσης ἐκείνης ἀγκάλης, ἀλλ' ἡ ἀγκάλη ἐσφίχθη στενωτέρον περὶ τὰ στήθη της.

Ἔ! πότε, ἀναγνώστᾶ μου, ἐπάλαυσε νικηφόρος ἡ χιὼν κατὰ τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων; πότε ἀκτέστη ὁ πάγος κατὰ τοῦ πυρὸς, πότε ἀντηγωνίσθησαν αἱ νιφάδες τῆς νυκτερινῆς πάχνης κατὰ τοῦ θάλπους ἡμέρας θερινῆς; Τίς εἶνε ἡ καρδία ἐκείνη, ὅσον σκληρὰ, ὅσον ἀδαμαντίνη καὶ ἂν ὑποτεθῇ, ἥτις ὑπέμεινεν ἀπαθῆς τὸ πρῶτον ἐρωτικὸν φίλημα, the first kiss of love, ὅπερ ὕμνησεν ὁ ἀτυχῆς κύκνος τοῦ Μεσολογγίου; Ποία μεταξὺ τῶν ἀναγνωστριῶν μου, ὑπερβᾶσα τὸ δέκατον ὄγδοον τῆς ἡλικίας της ἔτος, δὲν ἐνδυμαῖται πῶς ἐσήμανε τὸ γλυκὺ ἐγερτήριο εἰς τὴν ὑπνώτουσαν καρδίαν της;

Ἡ ἐπαφή τεσσάρων χειλέων, νέων καὶ πορφυρῶν, εἶνε ἡ γέννησις τοῦ ἀληθεστέρου ἔρωτος· ἅς μὴ καίωσι καὶ τὰ τέσσαρα· τόσον τὸ καλλίτερον· ἀρκεῖ τὰ δύο μόνον νὰ ᾔηνε φλογερά, καὶ τὸ πῦρ μεταδίδεται· μὴ δὲν γεννᾶται ὁ κεραυνὸς ἐκ τῆς ἐπαφῆς δύο νεφῶν ἀντιθέτου ἤλεκτρισμοῦ, — ὡς μᾶς διδάσκουσιν οἱ καθηγηταὶ τῆς Φυσικῆς; — μὴ ᾔηνε ἄλλο τι ὁ ἔρωσ ἢ φυσικώτατον ἤλεκτρικὸν φαινόμενον; τοῦτο ἔπαθε καὶ ἡ ἀψώα ἠρώϊς μου· τοῦτο ἀπαράλλακτα, ὅπερ ἔπαθον αἱ πλεῖσται τῶν ἀναγνωστριῶν μου. Κατ' ἀρχὰς ἐξεπλάγη, ἔπειτα ἀντέστη, κατόπιν ἐθερμάνθη, καὶ τέλος ἀνεφλέχθη καὶ παρεδόθη. Οἱ ἀσπασμοὶ τοῦ ἀγνώστου καὶ μυστηριώδους τῆς ἐρωμένου, χωρὶς ἀπαντήσεως τὸ πρῶτον, ἀνεμίχθησαν ἐντὸς ὀλίγου μετὰ τῶν ἰδίων αὐτῆς φιλημάτων, καὶ τὸ ἐν φίλημα διεδέχθη ἄλλο, καὶ ἐκεῖνο ἄλλο, μέχρις οὗ τὰ χεῖλη των ἔμειναν ἠνωμένα, καὶ αἱ ἀγκάλαι των συνεσφιγμέναι. . . . Ὁ Γκαίτης λέγει που, ὅτι αἱ νέαι μεθύουσι μὲ τὸ φίλημα, ὡς μεθύουσιν οἱ ἄνδρες μὲ τὸν οἶνον· ἐν φίλημα κατ' ἀρχὰς, . . ἐν ποτήριον τὸ πρῶτον, . . ἔπειτα δεύτερον, ἔπειτα καὶ ἄλλο, καὶ ἄλλο. . . . μέχρις οὗ χάνομεν τὰς αἰσθήσεις καὶ πίπτομεν· ὅστις θέλει νὰ μὴ μεθύσῃ, ἅς μὴν ἐγγίξῃ μὲ τὰ χεῖλη του. . . οὔτε οἶνον, οὔτε ἄλλα χεῖλη. . . Δὲν λέγει ἀλήθειαν ὁ βαδύς ποιητής;

Γ'

Ἡ νεαρὰ κόρη ἀπεκοιμήθη. . . ἀργὰ, ἐννοεῖται.

Ὁνειρα ὅμως δὲν εἶδε πλέον.

Πόσῃν ὥραν ἐκοιμήθη; εἰς τίνος ἀγκάλας ἐκοιμήθη; Οὐδὲ αὐτὴ ἦ ἰδία τὸ ἤξευρεν ὅταν ἐξύπνησε· τοῦτο μόνον εἶδεν, ὅτι

φαιδρὸν καὶ Ψάλπον φῶς ἐπλήρου τὸν μυστηριώδη κοιτῶνά της, καὶ ὅτι ἦτο μόνη. Ὁ κοιτῶν ἐκεῖνος, ἐν ᾧ τοσοῦτον παράδοξον καὶ ἀκατανόητον διήγαγε νύκτα, παρίστατο νῦν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ λαμπρότητι. Βαρύτατα φοινικουργῆ ὑφάσματα ἐκάλυπτον τοὺς καταγράφους καὶ ἐπιχρῦσους τοίχους· ἡ ὀροφή, τετεχνημένη φιλοκάλως ἐξ ὀρυκτῆς ὑέλου, ἀπήστραπτε πυρουμενή ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ πρωῖνου ἡλίου, τὸ δὲ ἐκ ποικίλου ψηφιδωτοῦ δάπεδον ἔστιλβεν ὡς κάτοπτρον. Αὐλαῖαι βαρύτιμοι ἐκρέμαντο ἐπὶ τῶν Ψυρῶν καὶ τῶν Ψυρίδων, τάπητες σαρδικοί ἐκάλυπτον τὰ περιΨέοντα τὸν κοιτῶνα ἀνάκλιντρα, καὶ τρίποδες ἐκ πορφυρίτου ἐβάσταζον δίσκους ἀργυροῦς, ἐφ' ὧν ἔκαιον μῦρα εὐώδη. Ἡ κλίνη της, μὲ περσικὰς ὑποστρώσεις, καὶ ἐλεφαντοτεύκτους πόδας ἦν ἀριστοτέχνημα φιλοκαλίας καὶ πολυτελείας.

Φαντάσου δὲ, ἀναγνώστὰ μου, ἐπὶ τῆς κλίνης ταύτης τὴν νεαρὰν κόρην, νωχελῶς ἐξηπλωμένην, μὲ πορφυρᾶς ἐκ τοῦ ὕπνου παρειᾶς καὶ ἡμικλείστους πρὸς τὸ φῶς ὀφθαλμοῦς, κάμπτουσαν ἡδυπαθῶς τὴν μικρὰν της κεφαλὴν ἐπὶ τῆς λευκῆς της ὠλένης, καὶ προφαίνουσαν τὴν ῥοδόχρουν αὐτῆς πτέρναν διὰ τοῦ διαφανοῦς καλύμματος τῆς κλίνης· φαντάσου αὐτὴν ὡς τὴν ἐφαντάσθη καὶ τὴν ἔγραψεν ὁ Amaury-Duval εἰς τὸν ὠραῖον πίνακα, ὃν ἐξέστηκεν ἐφέτος εἰς τὰ Ἑλύσια, καὶ ὁμολόγησον ὅτι καλλίτερος τοῦ ἰδικοῦ μου κάλαμος ἔπρεπεν εἰς περιγραφὴν τῆς μαγικῆς αὐτῆς εἰκόνας.

Ὅταν ἦνοιξεν ἡ κόρη ἐντελῶς τοὺς ὀφθαλμοῦς της, καὶ εἶδε τὰ περὶ αὐτὴν, ἔμεινε χαίνουσα ἐκ τοῦ Ψάμβους, καὶ ἄλαλος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἐβλεπε κύκλω της ἡ ταλαίπωρος καὶ ἀπομεμονωμένη Ψυχὴ, ἐπλάνα τοὺς ὀφθαλμοῦς της εἰς τὴν εὐρεῖαν ἐκείνην

αἰΐδουσαν, καὶ τὸ βλέμμα της μετέβαινε ἀπληστον ἀπὸ Σαυμασίου εἰς Σαυμάσιον, ἐνῶ ὁ νοῦς της μετέπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπληξιν.

— "Ω! τί ὠραῖα! ἀνέκραξε τέλος, διότι εἶχεν ἀνάγκην νὰ λαλήσῃ ἡ πτωχὴ κόρη, καὶ ἐλάλει πρὸς ἑαυτήν, μὴ ἔχουσα μετὰ τίνος νὰ συνομιλήσῃ· ὦ! τί ὠραῖα! πόσον ὠραιότερος εἶνε ὁ κοιτῶν οὔτος τοῦ μικροῦ δωμάτιου μου τῆς πατρικῆς οἰκίας! τί λαμπραὶ ἀύλαιαι, τί ὠραῖοι τάπητες!...

Καὶ περιήρχετο τὴν αἰΐδουσαν ἀφίνουσα κραυγὰς Σαυμασμοῦ, καὶ κροτοῦσα τὰς χεῖρας ὡς παιδίον...

Ἄλλ' αἰφνης ἔβαλε κραυγὴν Σαυμασμοῦ, καὶ ἔστη περιχαρῆς ἐνώπιον μεγάλου ἀργυροῦ κατόπτρου· ἐλησμόνησε πάραυτα πάντα τὰ περὶ αὐτήν, προσήλωσεν ἀπληστον ἐπὶ τοῦ κατόπτρου τὸ βλέμμα της, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς της ἐσπινθήρισεν ἐκ χαρᾶς, αἱ δὲ παρειαὶ της ἐπορφυρώσθησαν ἐξ ἡδονῆς.

Πόθεν ἡ τοιαύτη τῆς νέας γυναικὸς χαρὰ, καὶ ποῖα αἰφνίδια Σέλγητρα ἤσκησεν ἐπ' αὐτῆς τὸ κάτοπτρον ἐκεῖνο; Αἰ! ἀναγνώστριά μου, ... ἂν τὸ κάτοπτρον τοῦ κομμωτηρίου σου ἔχει τὴν αὐθάδειαν νὰ μὴν ᾔνε πολὺ κολακευτικὸν, καὶ νὰ διαστρέφῃ τὸ κάλλος τῆς μορφῆς σου, ἀντανακλῶν ὠχρὰ τῶν παρειῶν σου τὰ ῥόδα, καὶ ἀμαυρὰν τὴν λάμπιν τῶν μελανῶν σου ὀφθαλμῶν, ποῖαν χαρὰν Σέλεις αἰσθάνῃ ὅταν εὐρεθῆς αἰφνης ἀπέναντι διαυγεστάτου ἐνετικοῦ κατόπτρου, καὶ ἀνακαλύψῃς ὅτι εἶσαι πολὺ ὠραιότερα ἢ ὅσον ἐκινδύνευες νὰ πιστεύσῃς ἐκ τῆς ἀπίστου ἐκείνης ὑέλου τοῦ κομμωτηρίου σου! Οὔτω καὶ ἡ Ψυχὴ· ὅταν εἶδεν, ἐσοπτριζομένη εἰς τὸν στιλπνὸν ἀργυροῦν δίσκον τοῦ νέου κοιτῶνός της, πόσον ὠραῖα ᾔητον, ὅταν ἀνεκάλυψε πόσον τὴν ἡπάτα τὸ παλαιὸν χαλκοῦν της κάτοπτρον, ἐξέστη ἐκ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως. Ἀφηρέθη

έντελῶς πρὸ τῆς ἰδίας της Ψέας, — ἦτο γυνή — ἐλησμόνησε καὶ τὰ περὶ αὐτὴν πάντα καὶ ἑαυτὴν τὴν ἰδίαν, καὶ μακρὰς στιγμὰς ἔμεινεν οὕτω πρὸ τῆς ἀργυρᾶς ἐκείνης πλακῶς, θαυμάζουσα ἀφελῶς τὸ πρόσωπόν της, οὔτινος πρῶτον ἤδη ἐξετίμα τὸ κάλλος. Ἀγνοῶ ἂν τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς χαρᾶς της αἰτία ἦν ἀπλῶς τοῦτο καὶ μόνον, ὅτι ἀνεκάλυπτεν ἑαυτὴν ὠραιότεραν, ἢ ἂν καὶ ἡ μεταβολὴ τῆς Ψέσεώς της, καὶ ἀναστάτωσίς τις τῆς καρδίας της, ἀποτέλεσμα τῆς παραδόξου νυκτὸς, δὲν ἠύξανε τὴν χαρὰν αὐτῆς. Διότι, τέλος πάντων, ἰτὸ νὰ ἦνε γυνή τις ὠραία εἶναι λίαν εὐάρεστον πρᾶγμα· εἶνε ὅμως πολὺ εὐαρεστότερον καὶ Ψελκτικώτερον δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν, τὸ νὰ ἦνε ὠραία οὐχὶ μόνον δι' ἑαυτὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τινὰ ἄλλον. Πλὴν, ὡς εἶπον, ἀγνοῶ παντάπασιν, οὔτε φέρει ἡ παράδοσις, ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατ' ἣν ἀνεκάλυψεν ἡ Ψυχὴ τὸ κάλλος της, ἐσυλλογίσθη τὸν ἄγνωστον νυκτερινὸν της φίλον· ἴσως περὶ τούτου δύνανται νὰ ἀπαντήσωσιν ἀρμοδιώτερον αἱ ἀναγνώστριά μου. Ὅπως δὴποτε βέβαιον εἶνε, καὶ περὶ τούτου δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ διαβεβαιώσω τὸν ἀναγνώστην μου, ὅτι μετὰ μακρὰν σιωπὴν τῆς μορφῆς της, μετὰ πολλὰς, — τίς οἶδεν ὁποίας — σκέψεις της, ὁ νοῦς τῆς Ψυχῆς διὰ παραδόξου συνειρμοῦ ἰδεῶν ἔφθασεν ἐκεῖ, ὅθεν φυσικώτατον ἦτο ν' ἀρχίσῃ, ὅτε ἐξυπνήσασα τὸ πρῶτ' εἶδεν ἑαυτὴν μόνην, δηλαδὴ εἰς τὸν νύκτιον σύντροφόν της.

Τί ἔγεινεν ὁ μυστηριώδης ξένος, ὁ ἔχων τόσον Ψερμὴν τὴν ἀγκάλην, τόσον μεταξίνην τὴν κόμην, καὶ τόσον φλογερὸν τὸ φίλημα; πῶς ἀνελήφθη ἐγγύθεν της χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ; διατί δὲν ἀνέμεινε πλησίον της τὸ φῶς τῆς πρωΐας; Αὐτὰ ἡρώτα τόρα ἡ διάνοια τῆς Ψυχῆς, λησμονήσασα τὸ

παρελθόν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀμέριμνος περὶ τοῦ μέλλοντος. Μὴ δυνηθεῖσα ὅμως ὅσον καὶ ἂν ἐτυράνησε τὴν μικρὰν τῆς κεφαλῆν, νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἴδια αὐτῆς ἐρωτήματα ἀπεφάσισε νὰ περιέλθῃ τὴν οἰκίαν ὅλην, ἧς μικρὸν μόνον μέρος βεβαίως ἀπετέλει ὁ κοιτῶν ἐν ᾧ εὕρισκετο, ἐλπίζουσα νὰ εὔρη που κεκρυμμένον τὸν δραπέτην. Ἐλπίζουσα εἶπον, καὶ ὁ ἀναγνώστης βλέπει, ὅτι ἡ Ψυχὴ δὲν ἐτρόμαζε πλέον τόσον πολὺ τὸν σύντροφον τῆς παρελθούσης νυκτός. Ἐτράπη λοιπὸν εἰς ἀναζήτησίν του. Διέδραμε τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ δωμάτια τῆς εὐρείας οἰκοδομῆς, μὲ βῆμα ταχὺ καὶ ἐτάζοντα ὀφθαλμὸν, ἀλλ' εὔρε πάντα ἔρημα· λαμπρότης καὶ πολυτέλεια πανταχοῦ, γραφαὶ καὶ ἀγάλματα, τάπητες καὶ αὐλαῖαι, τράπεζαι καὶ κλιντῆρες εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας, ἀλλ' οὐδαμοῦ ψυχὴ γεννητῆ· τὸ δὲ παραδοξότερον πάντων, ὅτι ὄψεν καὶ ἂν ἔστρεφε τὸ βῆμα, ὅπου καὶ ἂν διευθύνετο, οὐδεμίαν εὕρισκεν ἐξοδον, καὶ τὸ πλανώμενον βῆμά της ἐπανέφερεν αὐτὴν πάντοτε εἰς τὸν ἀρχικὸν τῆς κοιτῶνα, καὶ ἐκεῖθεν πάλιν ἐτρέπετο πρὸς ἄλλην διεύθυνσιν, καὶ πάλιν εἰς τὸν κοιτῶνά της ἐπανήρχετο. Περιῆλθεν οὕτω πολλάκις τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους τὴν ἐκούρασεν ἢ ἐντὸς τοῦ λαβυρίνθου ἐκείνου πλάνησίς της, ἰλιγγίαις ἐδάμβωσε τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ κατέπεσεν ἀδρανῆς ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου πλησίον μιᾶς τῶν θυρίδων. Ἴσως ὅμως καὶ πεζότερόν τι συναίσθημα ἦν ἀφορμὴ τῆς σκοτοδινίας της· ἴσως παράδοξοί τινες νυγμοὶ τοῦ στομάχου, ἀναγγέλλοντες τὴν κοινοτέραν τῶν θνητῶν ἡμῶν ἀνθρώπων ἀνάγκην, ἔρριψε τὴν ἀχλὺν ἐκείνην ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἡρωίδος μου· τοῦτο δὲ εἶνε τόσῳ μᾶλλον πιθανώτερον, καθόσον μετὰ μικρὸν εὐωδεστάτη κνίσσα ἀναδιδομένη ἀπὸ τοῦ παρακειμένουωματίου ἐγαργάλισε τὴν

ὄσφρησίν της, καὶ τὴν ἐξύπνησε πάραυτα· ἔδραμεν ἡ
Ψυχὴ ἐκεῖ, καὶ πρὸς μέγιστον αὐτῆς θαυμασμὸν εὔρε τρά-
πεζαν ἐστρωμένην, καὶ ὄψα ποικίλα ἀχνίζοντα, καὶ καθήσασα
παρ' αὐτὴν... ἔφαγεν, ἐννοεῖται, διότι ἐπείνα πολὺ.

Μετὰ τοῦτο, ... — ἀλλὰ, μ' ὅλην τὴν συγγραφικὴν μου
φιλαυτίαν, ἀρχίζω νὰ φοβῶμαι, ἀναγνώστὰ μου, ὅτι ὅλη
αὐτὴ ἡ περὶ τὴν Ψυχὴν λεπτολογία πιθανώτατον εἶνε νὰ σέ
ἐβάρυνε, καὶ ὅτι πολὺ ὀλίγον σοὶ μέλει, τέλος πάντων, τὸ
πῶς ἔδαπάνησε τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας της ἡ νεαρά μου
ἡρωῖς. Παραιτοῦμαι λοιπὸν τῆς λεπτομεροῦς ἐξιστορήσεως
τῶν ἀσχολιῶν τῆς Ψυχῆς, παρατρέχω τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας,
καὶ φθάνω εἰς τὴν ἑσπέραν.

Ὅταν ἡ ἑσπερινὴ ἀμφιλύκη ἤρχισε νὰ λούη τὰς κορυφὰς
τῶν ὀρέων καὶ τὰ ὑψίκομα δένδρα τοῦ κύκλω δάσους, οἱ δὲ
ἀστέρες νὰ σπινθηρίζωσι μεμονωμένοι καὶ ἀφαιοὶ εἰς τὸν
ἀμαυρούμενον οὐρανὸν, ὁ κοιτῶν τῆς Ψυχῆς ἐπληρώθη σκό-
τους, καὶ ἡ καρδία της παραδόξου τινος συναισθήματος
μετέχοντος τρόμου συνάμα καὶ προσδοκίας. Τὸ στήθος της
συνεστέλλετο βεβαρημένον, ἡ ἀναπνοὴ της καθίστατο δύσκολος
καὶ διακεκομμένη, ἡ καρδία της ἔπαλλε ταχύτερον, καὶ ἂν
μυθιστοριογράφος τις ἢ ποιητὴς τοῦ συρμοῦ ἐπρόκειτο νὰ
εἰκονίσῃ νεαρὰν καὶ πρωτόπειρον ἐρωμένην, ἀναμένουσαν τὸν
ἐραστὴν αὐτῆς, βεβαίως τοιαύτην ἤθελε τὴν παραστήσει,
ὁποία ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ νέα μου ἡρωῖς. Καθήμενη,
ὡς εἶπον, παρὰ τὴν θυρίδα τοῦωματίου της, καὶ πλανῶσα
ἀνήσυχον προσδοκίας βλέμμα ἐπὶ τὸν ἐκτεινόμενον περὶ τὸ
μέγαρον χλοερὸν καὶ κατάφυτον κῆπον, ἠσθάνετο ὅτι κάτι
περιέμενε, ἀλλ' ἐφοβεῖτο νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὴν τὴν ἰδίαν
ὅτι τὸ κάτι αὐτὸ ἦν ὁ νυκτερινὸς ἄγνωστος. Προσήλου τὸ

βλέμμα της εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀτραπὸν, ἔτεινε τὸ οὖς της πρὸς τὸν ἀμυδρότατον ἤχον, καὶ πᾶς κρότος τῆ ἐφαίνετο κρότος βημάτων, πᾶσα σκιά τῆ παρίστατο ὡς σκιά ἀνδρωπίνου ἀναστήματος. Καὶ ἦτο μὲν πεπεισμένη ὅτι ὁ σύντροφός της ἐκεῖνος ὁ μυστηριώδης ἦτον ἄνθρωπος, ὡς αὐτῆ, διότι ἡ δετικωτέρα καὶ ἀσφαλεστέρα τῶν αἰσθήσεων, ἡ ἀφή, τὴν εἶχεν ἱκανῶς διδάξει περὶ τούτου, ἀλλ' ἦτον ὅμως περὶεργος νὰ ἴδῃ πῶς ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἤθελεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ μέγαρον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε παράθυρα μόνον ἀλλ' ὄχι καὶ θύρας.

Βαθμηδὸν ὅμως τὰ σκότῃ ἐπυκνώθησαν, αἱ συστάδες τῶν δένδρων τοῦ κήπου συνεχωνεύθησαν εἰς μελανὸν καὶ ἀδιάκριτον ἴσγκον, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς τῆς Ψυχῆς οὐδὲν κατώρῃου νὰ διακρίνῃ μ' ὅλην αὐτῆς τὴν καλὴν θέλησιν· ἐν μόνον εἶδεν αἴφνης πρὸ ἑαυτῆς καὶ ἐξεπλάγη· εἶδε τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν αἰγείρων τοῦ κήπου περιβαλλομένας τρομῶδες φῶς, καὶ τὴν σκιάν τῆς κεφαλῆς της παρατεινομένην ἐπὶ τοῦ φωτιζομένου φυλλώματος. Πόθεν ἦ αἰφνιδία ἐκείνη ἀκτίς; ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὸν κοιτῶνά της κατάφωτον. Τέσσαρες βαρύτιμοι λυχνοῦχοι ἐκ σφυρηλάτου ἀργύρου, ἀοράτως καὶ ἀδορύβως μετακομισθέντες ἐκεῖσε, ἔφερον λυχνίας χρυσᾶς πληρούσας τὸ δωμάτιον ἱλαροῦ καὶ ἀπλέτου φωτός. Τίς ἔφερε τοὺς λυχνοῦχους ἐκεῖνους εἰς τὸν κοιτῶνά της; ἡ Ψυχὴ οὔτε τὸν εἶδε, οὔτε τὸν ἤκουσε· καὶ ἡ ἀσθενὴς αὐτῆς κεφαλὴ, καταπεπονημένη ἐκ τῶν ἀλλεπαλλήλων ἐκπλήξεων ὀλοκλήρου ἤδη ἡμερονυκτίου, οὐδὲ κἂν νὰ μαντεύσῃ προσεπάθησε. Συνειδίσασα πλέον εἰς τὰ παράδοξα καὶ τὰ ἀκατάληπτα, προσεδέξατο ἀπαθῆς σχεδὸν καὶ τὸ νέον αὐτὸ αἴνιγμα

Ἦσδάνθη τὰ βλέφαρά της βαρύνοντα, καὶ πρὶν ἢ παρέλθωσι στιγμαί τινες ἡ Ψυχὴ ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν κλίνην της.

Μετὰ μικρὸν ὅμως αἱ λυχνίαι ἐσβέσθησαν ὑπὸ μυστηριώδη πνοήν, θροῦς ἐλαφρὸς ἐτάραξε τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτός, σκιά τις ἐφάνη ὀρθουμένη ἐπὶ τοῦ παραθύρου, καὶ — . . . ἡ Ψυχὴ ἐξύπνησεν. Ἦθέλησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλ' ἐν φίλημα τῆς ἐκλείσει τὸ στόμα.

Δ

Δὲν θέλω νὰ κουράσω τὸν ἀναγνώστην μου, ἀφηγούμενος αὐτῷ λεπτομερῶς τὴν ἱστορίαν καὶ τῆς δευτέρας αὐτῆς νυκτός· τοσοῦτῳ δὲ μᾶλλον παραιτοῦμαι τῆς ἀφηγήσεως ταύτης, καθόσον τοῦτο ἤθελεν ἐπιφέρει καὶ τῆς τρίτης καὶ τῆς τετάρτης νυκτός τὴν ἱστορίαν, πράγμα λίαν μονότονον, ὅπερ βεβαίως ἤθελε πλήξῃ τὸν ἀναγνώστην μου. Ἀφίνω λοιπὸν τὴν τοιαύτην πληκτικὴν ἐξιστόρησιν, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μοῦ τὸ γνωρίσωσι χάριν ὅσοι παρηκολούθησαν ἕως ἐδῶ τὸ διήγημα τοῦτο· ἂν δὲ μέχρι τοῦδε ἤσδάνθησαν πλήξιν τινὰ ἀκουσίως μου, ἃς συλλογισθῶσιν ὅτι ἐδύναντο νὰ αἰσθάνθωσιν ἔτι πλείονα ἐκουσίως μου.

Ἀρκεῖτω μοι λοιπὸν νὰ σημειώσω τοῦτο μόνον ἐνταῦθα, ὅτι καὶ ἡ δευτέρα αὐτῆ νύξ, καὶ ἡ τρίτη, καὶ ἡ τετάρτη, καὶ πολλαὶ ἄλλαι ἐπόμεναι παρῆλθον ἀπαραλλάκτως, ἢ σχεδὸν ἀπαραλλάκτως ὡς ἡ πρώτη, ὅτι ἐκάστην αὐγὴν ἡ Ψυχὴ ἠγείρετο τῆς κλίνης καταευχαριστημένη μὲν, ἀλλὰ μόνη, ὅτι διῆγε τὴν ἡμέραν ὅλην, προσπαθοῦσα μὲν πάντοτε νὰ μαντεύσῃ τὸν νυκτερινὸν της φίλον, ἀλλὰ μετ' ὀλιγωτέρας ἀνησυχίας καὶ μείζονος περιεργείας, ὅτι αἱ προσπάθειαι της

ἦσαν ὄλαι μάταιαι, καὶ ὅτι τὴν ἐσπέραν πάλιν κατεκλίνετο μόνη, ἐκοιμᾶτο μὲ σύντροφον καὶ ἐξύπνει μόνη ὡς εἶχε κατακλιθεῖ.

Ἡ μονοτονία αὕτη τῆς εὐτυχίας καὶ ἡδονῆς ἤρχισε νὰ τὴν βαρύνῃ. Ἡ ἐμοιόμορφος καὶ μονότονος εὐτυχία κουράζει πολὺ περισσότερον τῆς ὁμοιομόρφου καὶ μονοτόνου δυστυχίας. Ἄλλως τε δὲ καὶ τὸ ἄγνωστον καὶ μυστηριώδες, ὅπερ περιέβαλλε τὴν ἡρωίδα μας, καίτοι μὴ τρομάζον μηδὲ ἀνησυχοῦν αὐτὴν πλέον, ἔμενε οὐχ ἥττον ἄγνωστον καὶ ἀρκετὰ ζωηρῶς ἐκέντριζε τὴν περιέργειάν της. Φαντάσου, ἀναγνώστὰ μου, νὰ εὐρῆς ἐσπέραν τινὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης σου, ἐπιστρέφων ἀργὰ εἰς τὸν μονῆρην σου κοιτῶνα, ποτήριον παλαιοῦ ῥηνείου οἴνου καὶ ἐν εὐωδέστατον σιγάρον τῆς Ἀβάννας (ὑποθέτω ὅτι σοὶ ἀρέσκει ὁ καλὸς οἶνος, καὶ ὅτι εὐαρέστως καπνίζεις ἐν καλὸν σιγάρον· ἄλλως δὲ σ' ἔλεγον, ἐν ὠραῖον γλύκισμα, ἢ ἄλλο τι εὐάρεστον τρωγάλιον, ἢ ἄλλο τι . . . ἄς ἦνε), δὲ ἐκπλαγῆς βεβαίως τὸ πρῶτον, ἔπειτα δὲ δοκιμάσης πιθανῶς τὰ οὐρανόπεμπτα δῶρα, καὶ ἴσως κατόπιν πίης τὸ ἐν καὶ καπνίσῃς τὸ ἄλλο· δὲ αἰσθανθεῖς, ἐννοεῖται, περιέργειαν νὰ μάθῃς τὸν μυστηριώδη σου δωρητὴν, ἀλλ' ἢ περιέργειά σου αὕτη δὲ ἀναβῆ εἰς παροξυσμὸν, ἂν ἢ αὐτὴ ἱστορία ἐπαναληφθεῖ καὶ τὴν ἐπομένην ἐσπέραν, καὶ τὴν τρίτην, καὶ τὴν ἄλλην καὶ πολλὰς ἄλλας. Συλλογίσου δὲ ὅτι σὺ εἶσαι ἀνὴρ, καὶ ἢ περιέργειά σου ἐπομένως δὲ ἦνε ἀνδρική, ἢ δὲ ψυχὴ ἦτο γυνή, καὶ ἢ περιέργειά της ἐπομένως ἦτο γυναικὸς περιέργεια. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐπέισθη, ὅτι διὰ τῆς σκέψεώς της μόνης ἀδύνατον ἦτο νὰ εὐρῆ ὅ,τι ἐζήτει, ὅτι ὅσον καὶ ἂν ἐτυράννῃ τὸν νοῦν της δὲν ἤθελε κατορθώσῃ νὰ μαντεύσῃ τίς καὶ ποῖος ἦτο ὁ ἐσπερινός της ξένος, ὁ τοσοῦτον μυστη-

ριωδῶς ἐπισκεπτόμενος αὐτήν, ἀπεφάσισε νὰ ἐρευνήσῃ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἐλπίζουσα ὅτι μεταξὺ δύο φιλημάτων ἤθελε τοῦ ἀρπάσει τοιαύτην τινα ἐξομολόγησιν.

Φρούδη ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐλπίς της, καὶ μάταιοι οἱ κόποι ὅσους κατέβαλεν ἵνα νικήσῃ τὴν μέσσην τῆς ἡδονῆς, καὶ διώξῃ τὸν ὕπνον ἀπὸ τῶν βλεφάρων της. Ὁ νυκτερινός της ἐραστής οὐ μόνον δὲν ἐξωμολογήσῃ εἰς τὸν Σηλυκὸν αὐτοῦ πνευματικὸν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἀπηγόρευσε ἀύστηρῶς πᾶσαν τοιαύτην ἐρώτησιν τοῦ λοιποῦ, προσθεῖς σοβαρῶς, ὅτι ἤθελε διαλυθῆ ὡς ἰστός ἀράχνης ἢ εὐτυχία της ἅμα ἔπνεεν ἐπ' αὐτῆς ἢ ἐλαχίστη γνώσεως πνοή, ὅτι ἡ εὐδαιμονία της ἦτο εὐδαιμονία θάλλουσα μόνον εἰς τὸ σκότος, καὶ μαραινομένη εἰς τὸ φῶς. Μάτην παρεκάλεσεν ἡ Ψυχὴ, μάτην ἐθώπευσε τὴν μεταξίνην τοῦ συζύγου της κόμην, μάτην ἐτύπωσε φλογερὰ φιλήματα ἐπὶ τῶν χειλέων του, μάτην ἔχυσε τέλος τὰ θερμότατα τῶν ὀφθαλμῶν της δάκρυα, τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, ἅτινα φυλάττουσιν αἱ γυναῖκες διὰ τὰς ἐπισήμους περιστάσεις. Ἀδυσώπητος ὑπῆρξεν ἐκεῖνος· τῇ ἀνταπέδωκε πολλαπλασίας τὰς θωπείας της, δὲν ηὐχαρίστησεν ὅμως καὶ τὴν περιέργειάν της. — Μὴ ζήτηι, Ψυχὴ μου, τῇ εἶπε, νὰ μάθῃς ποῖος εἶμαι· ἔσο εὐδαίμων εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ὅπως εἶμαι εἰς τὰς ἰδικάς σου, καὶ ἀρκοῦ εἰς τοῦτο· τί θέλεις περισσότερον, καὶ κατὰ τί θὰ αὐξήσῃ τὴν εὐτυχίαν μας τὸ νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά μου; Κατ' οὐδὲν, ἀγαπητὴ μου Ψυχὴ· θὰ τὴν καταστρέψῃ μάλιστα, σοὶ τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὸν ἔρωτά μας, θὰ τὴν καταστρέψῃ· διότι ἅμα μάθῃς ποῖος εἶμαι, ἅμα ἴδῃς τὸ πρόσωπόν μου, θὰ μὲ χάσῃς εὐθὺς ἀπὸ τὰς ἀγκάλας σου, καὶ δὲν θὰ μὲ ἐπανίδῃς πλέον· θὰ θρηνήσῃς τότε τὸν χωρισμόν μας, θὰ χύσῃς πικρὰ μετα-

μελείας δάκρυα, ἀλλ' οὐδὲν ἴδ' ἀσέ ὠφελήσῃ· τὸ γνωστὸν δὲν γίνεται πλέον ἄγνωστον. Ἄγάπα με ὡς σέ ἀγαπῶ, Ψυχὴ μου, ἀλλ' ἀγνόει τί ἀγαπᾷς· δὲν εἶνε ἀρκετὰ ἄερμὴ ἢ ἀγκάλη μου, δὲν εἶνε ἀρκετὰ φλογερά τὰ φιλήματά μου; τί περισσότερο ἴέλεις; τί ζητεῖς ν' ἀποκαλύψῃς ὅ,τι πρέπει καὶ σὺ ν' ἀγνοῆς καὶ οἱ ἐχθροὶ σου νὰ μὴ γνωρίζωσιν; Ἄφες, ἄφες, ἀγαπητὴ μου, νὰ παρέρχεται οὕτως ἄγνωστος καὶ μυστικὴ ἢ ἀγάπη μας, ὡς μικρὸν ἀλλὰ δροσῶδες καὶ διαυγὲς ῥυάκιον, ψιθυρίζον ὑπὸ τὴν πρασίνην χλόην· μὴν ἐπιθυμῆς νὰ ἀποκαλύψῃς τὸ βεῖρωτόν του εἰς τὰς καυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, αἵτινες ἴδ' τὸ ἀπορρόφῆσωσι καὶ ἴδ' τὸ ξηράνωσι. Δός με τὴν ὑπόσχεσιν, νὰ μὴ μ' ἐρωτήσης πλέον τίς εἶμαι, μήτε νὰ προσπαθήσῃς κἄν νὰ τὸ μάθῃς μόνη σου· σοῦ ζητῶ τοῦτο χάριν τῆς ἀγάπης μας, χάριν σοῦ τῆς ἰδίας, χάριν τῆς εὐτυχίας καὶ τῶν δύο μας.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους, διακοπέντας πολλάκις ὑπὸ ἀσπασμῶν καὶ περιπτύξεων, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀντιστῇ ἡ νεαρὰ γυνή. Ἐδωκε τὴν ζητηθεῖσαν ὑπόσχεσιν, καὶ οἱ ἄερμοὶ σύζυγοι ἐχωρίσθησαν πρὶν ἢ ἔτι διολισθήσῃ εἰς τὸν κοιτῶνά των διὰ τῆς πυκνῆς αὐλαίας τοῦ παραθύρου ἢ πρώτη πρωϊνὴ ἀκτίς.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ δοθεῖσα ὑπόσχεσις ἦν ἀνωτέρα τῶν δυνάμεών της, καὶ ἀσθενεστέρα τῆς περιεργείας της· τοῦτο δὲ τὸ ἐνόησεν ἡ Ψυχὴ, ἅμα ὡς ἀπέμεινε μόνη, καὶ αἰ εὐγλωττοὶ παρακλήσεις τοῦ ἐραστοῦ της δὲν ἀντήχουν πλέον εἰς τὰ ὦτά της. Τότε ἐζήτησε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους του, ἕνα δικαιολογήσῃ καὶ ἐκείνου τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας τὴν ὑπόσχεσιν· δὲν τὸ κατώρθωσεν ὅμως. — Τί λόγον ἔχει, διελογίζετο ἡ Ψυχὴ, νὰ μὴ ἴέλῃ νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς

ἐμέ; ἂν μὲ ἀγαπᾷ ἀληθῶς, ὡς λέγει, διατί δὲν μὲ ἐμπιστεύεται; καὶ ἂν ἡ δυσπιστία του αὐτῆ ἦνε ἀνάγκη, διατί δὲν ἐξήγησε καὶ εἰς ἐμέ τὴν ἀνάγκην αὐτήν, ἵνα τὴν ἀναγνωρίσω κ' ἐγὼ καὶ ὑποταχθῶ; Ποῖοι εἶνε οἱ ἐχθροί μου αὐτοί, εἰς οὓς πρέπει νὰ μείνη κεκρυμμένη ἡ ἀγάπη μας; Εἰς μάτην κοπιᾶζω τὸν νοῦν μου· δὲν εὐρίσκω κανένα ἐχθρόν μου· δὲν γνωρίζω τοῦλάχιστον ἄνθρωπον ἢ θεόν, καδ' οὗ νὰ ἠμάρτησα, καὶ οὔτινος νὰ ἐπέσυρα τὴν ἐχθραν· οὔτε ἐννοῶ πῶς δύναται νὰ καταστραφῆ ἡ ἀγάπη μας, ἂν μάθω εἰς τίνα χρεωστῶ τὴν εὐτυχίαν μου, ἂν γνωρίσω ποῖον εἶνε τὸ πεφλημένον αὐτὸ ὄν, οὔτινος μὲ θερμαίνουσι τὴν νύκτα αἱ ἀγκάλαι· τοῦτο εἶνε αἰνίγμα δι' ἐμέ· διατί δὲν μὲ ἔδωκε καὶ τὴν λύσιν του, ἀφοῦ θέλει νὰ τὸ σεβασθῶ; . . . "Ὁχι! δὲν ἦσαν ἀλήθεια ὅσα μὲ εἶπεν, ἀλλὰ μόνον εὐγλωττος ὑπεκφυγὴ τῶν παρακλήσεών μου· ἠθέλησε νὰ μὲ φοβίσῃ, διὰ νὰ μὴ ζητήσω νὰ μάθω τίς εἶνε· ἔχει συμφέρον λοιπὸν νὰ κρύπτεται . . . ἀλλὰ ποῖον συμφέρον . . .

Εἰς τὰς σκέψεις αὐτὰς ἐβυθίσθη ἐπὶ πολὺ ὁ νοῦς τῆς ἡρωίδος μου, καὶ εἰς τὸ βάθος αὐτῶν κατώρθησεν ἐπὶ τέλους νὰ εὕρῃ λύσιν τινὰ τῆς ἀπορίας της, μέσον τι προσφορώτατον, ὡς ἐνόμιζε, δι' οὗ ἤθελε δυγηθῆ καὶ τὴν περιέργειαν αὐτῆς νὰ εὐχαριστήσῃ, καὶ τὸν νυκτερινόν της φίλον συγχρόνως νὰ μὴ λυπήσῃ. Διὰ τῆς ἐπινοίας της ταύτης ἤθελεν ἴδει καὶ γνωρίσει κατὰ πρόσωπον τὸν κρυπτόμενον ἐραστήν της, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ αἰσθανθῆ, χωρὶς ἐκείνη νὰ φωραθῆ ἄπιστος καὶ παραβάτης τῆς ὑποσχέσεώς της.

Γυναῖκες, γυναῖκες! ὀπαδοὶ τοῦ σπαρτιατικοῦ ἐκείνου θεσμοῦ, τοῦ τιμωροῦντος ὄχι τὸν κλέπτην, ἀλλὰ τὸν μὴ κατορθοῦντα νὰ κρύψῃ τὴν κλοπὴν, λάτρεις τῆς ἐπιφανείας ἐν

παντί! πόσα νομίζετε συγχωρητὰ ἀπέναντι ὑμῶν αὐτῶν καὶ τῆς συνειδήσεώς σας, ἀρκεῖ μόνον ὁ κόσμος νὰ μὴ τὰ γνωρίζῃ, ἀρκεῖ μόνον ἡ φοβερὰ μάστιξ τοῦ cancer νὰ μὴ σᾶς ἀπειλή!

Ε΄.

Ἀποφασίσασα ἡ Ψυχὴ νὰ ἴδῃ ἐκ παντὸς τρόπου τὸ πρόσωπον τοῦ νυκτερινοῦ τῆς ἐραστοῦ, καὶ ἐπινοήσασα πρὸς τοῦτο γυναικεῖον ἀληθῶς ἐπινόημα, ἀπεφάσισε συνάμα νὰ ἐκτελέσῃ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν τὸ σχέδιόν τῆς. Ἐπειδὴ δὲ πρὸ παντὸς εἶχεν ἀνάγκην φωτὸς, καθότι ὁ ἄγνωστος μόνον ἐν ψηλαφητῶ σκότει τὴν ἐπεσκέπτετο, καὶ ἀπήρχετο πρὸ τῆς πρωϊνῆς ἀμφιλύκης, ἐσκέφθη ὅτι πρωτίστη ἀνάγκη ἦτο νὰ προφυλάξῃ μίαν τῶν λυχνιῶν τοῦ κοιτῶνός τῆς ἀπὸ τῆς μυστηριώδους καὶ ἀκατανοήτου πνοῆς, ἥτις τὰς ἔσβυνε μικρὸν πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἐραστοῦ τῆς, καὶ ἐνόμισεν ἱκανὸν πρὸς τοῦτο μέσον νὰ μετατοπίσῃ καὶ κρύψῃ μίαν ἐξ αὐτῶν ὀπίσω πυκνοτάτης αὐλαίας. Τοῦτο ἔπραξε, καὶ ἀληθῶς τὸ φῶς τῆς λυχνίας ἐξέφυγε τὸν μοιραῖον αὐτοῦ θάνατον, καὶ ἐπέζησε διαλαθὸν οὐχὶ μόνον τὸν ἀπόκρυφον φανοσβέστην, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἔρωτος τὸν ὀφθαλμὸν, ὅστις ἱπτάμενος κατάκοπος εἰς τῆς Ψυχῆς του τὰς ἀγκάλας, κατεκλίθη παρ' αὐτὴν, ἀνύποπτος ὡς πάντοτε καὶ ἀμέριμος.

Εἶπον Ἔρωτος πρὸ μικροῦ, ὠνόμασα δηλαδὴ τὸν μέχρι τοῦδε καὶ εἰς τὸν ἀναγνώστην μου αὐτὸν ἄγνωστον ἐραστήν τῆς ἡρωίδος μου, καθότι ἐνόμισα ὅτι καιρὸς εἶνε νὰ μάθῃ πλέον ὁ ἀναγνώστης ὅ,τι ἐκείνη ἀγνοεῖ εἰσέτι καὶ μετ' ὀλίγον θὰ μάθῃ. Ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἀποφασίσας, ὡς εἶπον ἤδη ἐν ἀρχῇ, νὰ μάθῃ τίς ἦτον ἡ ὠραία ἐκείνη κόρη, ἥτις

εἶχε κινήσει τοσοῦτον τὴν ζηλοτυπίαν τῆς μητρός του, μετέβη μόνος του εἰς τὸν βράχον τῆς ἐκδέσεως, εἶδε τὴν δυστυχῆ ἀλλὰ μαγευτικῆς καλλονῆς νεάνιδα, ἠράσθη αὐτὴν, καὶ τὴν μετέφερεν ἐναέριον (ὁ Ἔρως ἦτο πτερωτός, ὡς γνωρίζουσιν οἱ ἀναγνόντες τὴν σοφὴν μυθολογίαν τοῦ Κ. Κοντογόνου) εἰς τὴν ἐξοχικὴν αὐτοῦ οἰκίαν, εἰς τὴν villa του, ὅπου, ὡς εἶδομεν ἤδη, τὴν ἐπεσκέπτετο πᾶσαν νύκτα, ἄγνωστος καὶ κρυπτόμενος, διὰ τὸν φόβον τῆς μητρός του, ἀπαράλλακτα ὅπως κρύπτονται ἀπὸ τῶν γονέων των οἱ σημερινοὶ παράλυτοι νέοι, ὅταν ἐκτρέπωνται τὴν νύκτα εἰς στενοσώκακα.

Ἐπανέρχομαι. Ἀφοῦ ταχεῖαι παρῆλθον αἱ ὥραι τῆς πρώτης ἐρωτικῆς παραφορᾶς καὶ τῶν πρώτων φιλημάτων, ὕπνος γλυκὺς ἐκλείσει τὰ βλέφαρα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ξανθὴ τοῦ κεφαλῆ ἐκλινεν ἀποκοιμισμένη ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τραχήλου τῆς ἐρωμένης του. Ἡ Ψυχὴ προσεποιήθη καὶ αὐτὴ τὸ κατ' ἀρχὰς τὴν κοιμωμένην, καὶ ἡ τακτικὴ τῆς ἀναπνοῆς ἠνώσθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς πρὸς τὴν πνοὴν τοῦ Ἐρωτος. Μεταμικρὸν ὅμως ἀπέσυρεν ἐπιτηδείως τὸν τράχηλόν της ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θεοῦ, κατέβη τῆς κλίνης, καὶ ἀκροποδιτὶ βαίνουσα ἔλαβε τὸν ἀπατεῶνα λύχνον ἀπὸ τῆς κρύπτῆς του καὶ τρέμουσα ὅλη, κρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς, μὴ κατορῥοῦσα ὅμως νὰ κρατήσῃ καὶ τοὺς παλμούς της καρδίας της, προσήγγισεν εἰς τὴν κλίνην.

Ποῖον θέαμα παρέστη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς εὐκόλως μαντεύει ὁ ἀναγνώστης, ἂν ἔτυχεν ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὰς μυθολογίας περιγραφὰς τοῦ πτερωτοῦ Θεόπαιδος· ἂν δέ, εὐτυχέστερος ἀκόμη, ἀνέγνωσε τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ, οἷαν ἔδωκεν αὐτὴν ἡ μήτηρ του Ἀφροδίτη, καὶ διεφύλαξεν ἡμῖν ὁ εἰδυλλιογράφος Μόσχος, δύναται ἔτι εὐκολώτερον νὰ ἀναπλάσῃ

τὴν εἰκόνα τοῦ πρὸ τῆς Ψυχῆς κοιμωμένου Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ πιθανὸν εἶνε ἢ ἐν τῷ Μόσχῳ ὑπὸ τὸν τίτλον Ἔρωσ δραπέτης διασωθεῖσα περιγραφή νὰ ᾔηνε αὐτὴ ἐκείνη, ἣν ἔδωκεν ἡ Ἀφροδίτη εἰς τὸν κήρυκα, ὃν ἐπεφόρτισε νὰ κηρύξη ἐπὶ γῆς τὴν ἀπώλειαν τοῦ χαριτωμένου υἱοῦ της, ὅτε τὸν ἔχασεν ἔνεκα τῶν μετὰ τῆς Ψυχῆς ἐρώτων του, ὑποσχεθεῖσα μάλιστα καὶ ἐν φίλημά της ὡς εὐρετήκια, δὲν νομίζομεν ἄσκοπον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα τὰ κύρια του χαρακτηριστικὰ, ἀποπηγῆς αὐτὰ ἐραυιζόμενοι.

“Ἔστιν ὁ παῖς, —

λέγει ἡ Ἀφροδίτη —

χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἵκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ
δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, ἀδὺ λάλημα . .
εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἴταμόν τὸ πρόσωπον·
μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει, . .
γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπεπύκασται·
καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις . . .
τόξον ἔχει μάλα βαιόν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον, . . .
καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φαρέτριον . . .”

Ὁ παιδικὸς λοιπὸν οὗτος Θεὸς ἔκειτο ἐξηπλωμένος καὶ ἠρέμα κοιμώμενος ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἠρωίδος μου· ὁ ὕπνος εἶχεν ἔτι μᾶλλον πορφυρώσει τὰς ῥοδίλους αὐτοῦ παρειάς, ἐφ' ὧν ἐπῆνθει ὁ χνοῦς τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ἢ δὲ οὐλόθριξ καὶ ξανθὴ αὐτοῦ κόμη, ἀπλουμένη ἀτάκτως περὶ τὸν τρυφερόν αὐτοῦ τράχηλον, ἔστιλβε χρυσίζουσα ὑπὸ τὸ τρέμον φῶς τῆς προδότιδος λυχνίας. Τὰ μικρὰ καὶ ἐρυθρὰ του χεῖλη ἔφερον ἔτι τὸν ὑγρὸν τύπον τῶν φιλημάτων τῆς Ψυχῆς, καὶ προεταίνοντο ἄπληστα, ὡσεὶ νέον ποθεῦντα ἀσπασμόν. Αἱ ἐλαφραὶ του πτέρυγες, πτέρυγες χρυσαλλίδος συνεσταλμέναι περὶ τοὺς ἀλαβαστρίλους ὠμούς του Θεοῦ, ἔτρεμον σιγὰ ἐκ τῆς ὀμαλῆς αὐτοῦ ἀναπνοῆς, καὶ τὸ σῶμά του ὅλον, ῥοδόλευ-

κον ὡς προφαίνουσα ἡὼς, καὶ μαλακὸν ὡς ζύμη νεαρὰ, ἐστίζετο ὑπὸ τῶν πρώτων μαργαριτῶν τοῦ θείου του ἰδρωτός.

Ἡ Ψυχὴ ὅμως — ἡ ἀπερίσκεπτος καὶ περιέργος Ψυχὴ — δὲν ἐπρόφθασε νὰ παρατηρήσῃ πάσας αὐτὰς τὰς λεπτομερείας τοῦ κάλλους τοῦ ἐρωμένου της. Μόλις τὸν εἶδε, καὶ κραυγὴ καταπλήξεως ἐξέφυγε τοῦ στόματός της· ἡ χεὶρ της ἐκλονίσθη, σταγὼν καίοντος ἐλαίου ἔπεσεν ἐκ τῆς λυχνίας ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ θεοῦ, καὶ ἡ Ψυχὴ οὐδὲν ἄλλο εἶδε πλέον, οὐδὲν ἄλλο ἠσθάνθη, οὐδὲν ἄλλο ἐνόησε. Σκότος βαδὺ τὴν περιέβαλε πάραυτα, πάταγον ἤκουσε φοβερὸν, ὡσανεὶ κόσμος δλόκληρος ἐκρημνίζετο περὶ αὐτήν, καὶ ἔπεσε κατάπληκτος, τοσοῦτο μόνον συναισθάνθη, ὅτι κατεκυλίσθη ἀπὸ ὕψους εἰς βάθος.

ΣΤ'

Ἡ τιμωρία τῆς περιεργείας τῆς Ψυχῆς ἐπῆλθε φοβερά. Αἱ πρὸς αὐτήν συμβουλαὶ τοῦ Ἐρωτος εἰς οὐδὲν ὠφέλησαν, καὶ τὸ ἀπαίσιον αὐτοῦ μάντευμα περὶ καταστροφῆς τῆς εὐδαιμονίας των ἠλήθευσεν ὅσον δὲν προσεδόκα ἡ νεαρὰ γυνή.

Τοῦτο τὸ ἐνόησε καὶ αὐτὴ τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ὅτε ἐξυπνήσασα δὲν εἶδε περὶ αὐτήν τοὺς καταγράφους τοίχους τοῦ μυροβόλου κοιτῶνός της, ἀλλὰ βράχους ξηροὺς καὶ δάση ἄγρια, τοὺς αὐτοὺς ἐκείνους βράχους καὶ τὰ αὐτὰ ἐκεῖνα δάση, ἅτινα εἶδεν ἐμπρὸς της καθ' ἣν ἡμέραν ἡ σκληρὰ τοῦ πατρὸς αὐτῆς χεὶρ τὴν ἐξέσθηκεν εἰς βορὰν τῶν θηρίων.

Τότε δὲ ἠσθάνθη τὸ μέγεθος τοῦ πταίσματός της, καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα πικρὰ μετανοίας. Εἰς μάτην ὅμως ἐθρήνησεν, εἰς μάτην ἐπότισε καὶ πάλιν διὰ τῶν δακρύων της τοὺς ξηροὺς ἐκείνους βράχους, ὅπου τὴν εἶχεν ἀφήσει.

ἄλλοτε ἢ πατρικὴ ἀστοργία καὶ τὴν εὖρεν ἢ περιπαῖεστάτη ἀγάπη. Τώρα τὰ δάκρυά της ἔρβρυσαν χωρὶς κἀνεὶς νὰ τὰ σπογγίσῃ, ὁ θρῆνός της ἀντήχησε χωρὶς ν' ἀκουσθῆ, καὶ ἡ ἀπελπισία ἤλθε μόνη σύντροφος αὐτῆς καὶ ἐκάθισε παρὰ τὸ πλευρόν της. "Ὅπως ὅμως πολλάκις ἡ ἐλπίς μᾶς κρατεῖ εἰς νάρκην καὶ ἀφίνει κοιμωμένην τὴν ἐνεργητικότητα ἡμῶν ἐπὶ τῇ κενῇ προσδοκίᾳ τῆς εὐτυχίας, ἡ δὲ ἀπελπισία ἔρχεται κινουῖσα τὴν ψυχὴν καὶ ἀναζωογονοῖσα τὰς δυνάμεις της, ὅπως ὁ ναυαγὸς αἰσθάνεται ἑκατονταπλασίονας τὰς δυνάμεις αὐτοῦ, καὶ κολυμβᾷ ἀπελπισὶς ὅσον διάστημα ἄλλως οὔτε νὰ φαντασθῆ ἤθελε τολμήσει, οὕτω καὶ τώρα ἡ ἀπελπισία ἀνεπτέρωσε τὰς δυνάμεις τῆς Ψυχῆς, ἀνεζωογόνησε τὸν καταβεβλημένον νοῦν της, καὶ ὤθησεν αὐτὴν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπολεσθέντος συζύγου της.

Οὗτος ἐξ ἑτέρου, νωπὸν ἔτι καὶ δριμυὸν φέρων εἰς τὸν ὄμῶν του τὸ ἄλγος τοῦ καύματος ἐπέταξεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τῆς μητρὸς του, καὶ κατεκλίθη εἰς τὴν κλίνην της, ἀφοῦ πρῶτον παρεκάλεσε τὸν Ἀσκληπιὸν, ἐκμυστηρευθεὶς εἰς αὐτὸν τὸ γεγονὸς ἐπὶ ὑποσχέσει ἐχεμυθίας, νὰ τοῦ δώσῃ κατάλληλόν τινα ἀλοιφήν διὰ τὴν πληγὴν του. Ὁ Ἀσκληπιὸς ὅμως, μὴ ὁμοιάζων τοὺς σημερινοὺς ἀπογόνους του, οἵτινες σπανίως ἐξομολογοῦνται εἰς τὰς μητέρας τὰ νοσήματα τῶν υἱῶν των, εἶπε τὸ μυστικὸν εἰς τὴν Ἀφροδίτην· ἡ δὲ τρυφερὰ αὐτὴ μήτηρ ἀφοῦ πρῶτον ἠγανάκτησε καὶ ἐφώναξεν ἀρκετὰ, καὶ προσεποιήθη τὰ νευρικά της, καθὼς συνήθως πράττουσιν αἱ γυναῖκες εἰς τὰς κρισίμους στιγμὰς, ἐκάθισεν ἔπειτα παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ νοσοῦντος τέκνου της, καὶ ἐπὶ προφάσει φιλοστόργου θεραπείας τὸ ἐφύλαττεν εἰς τὴν κλίνην, μηδὲ βῆμα αὐτοῦ μακρυνομένη,

οὐδ' ἀφοῦ ἐπουλώθη μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ πληγὴ του.

Ἐννοεῖται λοιπὸν ὅτι οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἡ Ψυχὴ οὔτε εὖρεν οὔτε ἠδύνατο νὰ εὕρη τὸν Ἔρωτα. Οὗτος ἐπόθει στενάζων τὴν Ψυχὴν, ἐκείνη ἐζήτει αὐτὸν θρηνοῦσα, ἀλλ' οὐδεμία προσέγγισις αὐτῶν ἦτο δυνατή.

Παρατρέχω τὴν λεπτολόγον ἀφήγησιν τῶν πλανήσεων τῆς ἠρωίδος μου, καὶ ὅτι ὁ μῦθος μου παρεξετάθη πέραν τοῦ δέοντος, καὶ φαίνεται ζητῶν νὰ πηδήσῃ ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, ἄλλως τε καὶ ἡ τοιαύτη περιγραφὴ οὐδὲν ἠδελὲν ἔχει τὸ ἐνδιαφέρον τὸν ἀναγνώστην. Τὸ σπουδαῖον δι' αὐτὸν εἶνε νὰ μάθῃ πῶς ἠνώθησαν πάλιν οἱ δύο ἐρασταί.

Ἐσπέραν τινα, κατ' ἣν ἦτο χορευτικὴ ἐσπερίς παρὰ τῷ Διῷ, ἡ Ἀφροδίτη δὲν κατῴρωσε νὰ συμβιβάσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ μητρικοῦ τῆς φίλτρου πρὸς τὴν ὀρχηστικὴν τῶν ποδῶν τῆς διάθεσιν, τοσοῦτω μᾶλλον κατῴσον εἶχεν ὑποσχεθῆ τὸν πρῶτον ἀντίχορον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, τὸν νέον τῆς ἐραστήν, καὶ ἐπ' οὐδεμιᾶ προφάσει ἠδελε νὰ λείψῃ. Παρεκάλεσε λοιπὸν τὸν Ἑρμῆν νὰ τὴν ἀναπληρώσῃ ἐπ' ὀλίγον παρὰ τῷ ἀσθενοῦντι τέκνῳ τῆς, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν χορόν.

Ὁ Ἑρμῆς, μὴ θέλων νὰ δυσαρεστήσῃ τὴν Ἀφροδίτην, εἰς ἣν προσέφερε τότε καὶ αὐτὸς τοῦ ἔρωτός του τὸ θυμίαμα, ζητῶν νὰ ὑποσκελίσῃ τὸν προτιμώμενον θεὸν τῆς μαντικῆς, ἐδέχθη τὴν πρότασιν, καὶ μετέβη παρὰ τῷ Ἔρωτι, ὃν εὖρε καταγινόμενον εἰς ἀρίσμησιν καὶ καθαρισμόν τῶν βελῶν τῆς φαρέτρας του· μὴ ἔχων τι ἄλλο νὰ κάμῃ ὁ ὑγιέστατος οὗτος ἀσθενής, χασμώμενος ἐκ πλήξεως, ἀδημονῶν ἐπὶ τῇ ἀργίᾳ του καὶ στενοχωρούμενος ἐκ τῆς ἀγνοίας αὐτοῦ περὶ τῆς τύχης τῆς ἐρωμένης του, προσεπάθει ν' ἀπατήσῃ τὸν καιρὸν καὶ νὰ διασκεδάσῃ τὴν πληξίν του. Ἰδὼν τὸν Ἑρ-

μῆν, ἐχάρη ὁ παῖς, καὶ ἤρχισε μακρὰν μετ' αὐτοῦ συνομιλίαν, ἐξ ἧς οὗτος μὲν ἐνόησε τὸν ἔρωτα τοῦ Ἑρμοῦ, ἐκαῖνος δὲ τὸν τοῦ Ἔρωτος. Ἀφοῦ οἱ δύο θεοί, ἐνεπαβρόνθησαν καὶ ἐπαρηγορήθησαν ἀμοιβαίως, ἀπεφάσισαν ἐπὶ τέλους νὰ βοηθήσωσιν ἀλλήλους κατὰ δύναμιν, καὶ πρὸς τοῦτο ὁ μὲν Ἔρως ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἑρμῆν ἐν τῶν βελῶν του, παραγγείλας εἰς αὐτὸν πῶς νὰ τὸ μεταχειρισθῆ κατὰ τῆς σκληραῆς του ἐρωμένης (ἧς ὅμως τὸ ὄνομα δὲν κατώρθησε νὰ μαντεύσῃ, μ' ὅλην αὐτοῦ τὴν πανουργίαν, ὁ Ἔρως), ὁ δὲ Ἑρμῆς συγκατένευσε νὰ ἀφήσῃ αὐτὸν ἐλεύθερον, ἵνα δράμῃ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἐρωμένης του.

Μετὰ μίαν στιγμὴν ἡ φυλακὴ τοῦ Ἔρωτος ἦτο κενή.

Οὗτος μὲν εἶχεν ἀποπτῆ διὰ τοῦ παραθύρου, ὁ δὲ Ἑρμῆς ἀπῆλθεν εἰς τὸν χορὸν, ἵνα δοκιμάσῃ τὴν δύναμιν τῆς αἰχμῆς τοῦ ἐρωτικοῦ βέλους.

Ζ.

Ἄν μετέσχεις ποτέ, ἀναγνώστὰ μου, πανηγυρικῆς τινοῦ ὀνηλασίας εἰς ἐξοχικὴν διασκέδασιν, κατ' ἣν στρατιὰ ὅλη ὄνων ἐλαύνεται διὰ κοιλάδων καὶ λόφων, ἐνθεν καὶ κἀκεῖθεν, τυραννουμένη ὑπὸ ἰδιοτρόπων ἀναβατῶν, νομιζόντων ὑπερτάτην αὐτῶν εὐχαρίστησιν τὸ νὰ μαλακύνωσιν ἐπαισθητῶς ἐν ἀνώνυμον τοῦ σώματός των μέρος ἐπὶ χονδροειδεστάτων σαγμάτων, τὰ παρετήρησες βεβαίως, ὅταν ἡ ἐκδρομὴ ἤγγιζεν εἰς τὸ πέρασ τῆς καὶ οἱ ὄνοι εἰς τὴν πάχνην αὐτῶν, πῶς τὸ βραδὺ καὶ ἐπικόν των βῆμα μετεβάλλετο αἴφνης εἰς γοργὸν καὶ λυρικὸν τριποδισμὸν, κεντριζόμενον ὑπὸ τῆς ὀξείας ὀσμῆς τοῦ νεοκόπου ἀχύρου τοῦ σταύλου. Ἦ τὰ ταλαίπωρα ζῶα!

ἅμα ὡς ἤσπῳάνοντο τὸ πέρασ τῶν δεινῶν αὐτῶν καὶ ἐνόουν ὅτι ἔληγεν ἡ ἐξοχικὴ ἐκείνη διασκέδασις, ἡ ἐπὶ τῆς βράχεως αὐτῶν τελουμένη, ἀπέβαλλον τὴν ὑπομονήν των, καὶ ἔσπευδον γοργῶ τῷ ποδὶ εἰς τὸ πέρασ τῶν δεινῶν των, ὄνειρευόμενα κριθῆν εὖοσμον καὶ δροσερὸν ὕδωρ καὶ βράχεως ἐλάφρυνσιν! ποία ζωηρότης τότε εἰς τὰ ἡμέρα ἐκεῖνα τετράποδα, ποία ἄμιλλα μεταξὺ των! ἀλλὰ καὶ ποία ταραχὴ εἰς τοὺς ἀσταθεστέρους τῶν ὄνοβατῶν, ποῖος κλονισμὸς εἰς τὰς ὄνοβάτιδας, ποῖος φόβος πτώσεως, ποία φωνὴ καὶ ποία σύγχυσις! Οἱ ὄνοι ὅμως δὲν ἐταράσσοντο, οὔτε ἀνεστέλλοντο. Ἐσπευδον πάντοτε, διότι μετ' ὀλίγον ἔμελλον νὰ σταθῶσι.

Τοῦτ' αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς διηγηματογράφους. Ὅταν ἡ λύσις ἐγγίζη, ὅταν ἐπίκειται ἡ καταστοφὴ τοῦ διηγήματός των, ἢ μᾶλλον τοῦ δραματικοῦ των, ὡς πολυμαθῆς τις νεοφώτιστος συγγραφεὺς τῶν ἡμερῶν μας ἀνεκάλυψεν ὅτι ἐκάλουν τὸ μυθιστόρημα οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, τότε gaze! εἰς τὰ πρόσωπά των καὶ εἰς τοὺς ἀναγνώστας των! ἡ διήγησις καλπάζει, τὰ ἐν αὐτῇ πρόσωπα συνωθοῦνται εἰς τὸ τέρμα, τὰ ἀσταθεστερα ἐξ αὐτῶν ἐκπίπτουσι κατὰ γῆς, καὶ οἱ ἀναγνώσταί των ἀσθμαίνουσι κατόπιον των, ἂν ἔχωσιν, ἐννοεῖται, διάθεσιν νὰ τοὺς ἀκολουθήσωσιν.

Ἄς συγχωρηθῶ λοιπὸν καὶ ἐγὼ, ἂν ἐγγίζων νὰ τελειώσω, σπεύδω νὰ τελειώσω γρηγορώτερα.

Ἐνῶ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Διὸς ἐχόρευον οἱ Ὀλύμπιοι φαιδροὶ καὶ ἀνειμένοι, μακρὰν παντὸς βεβήλου

ὄμματος Ξητηοῦ, εἰσέρχεται αἰφνης διὰ τῆς μεγάλης πύλης ὁ Ἔρως, κρατῶν εἰς τὸν βραχίονά του τὴν ἐρωμένην του, ἐνδεδυμένην ὡς νύμφην καὶ ὠραιότεραν παρά ποτε. Φαντάσθητε τὴν γενικὴν κατάπληξιν καὶ τὸν ὄρουρον. Ὁ Ζεὺς διέστειλε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἔσεισε τὴν χαίτην του, ἡ Ἥρα ἔρριψε καχύποπτον ζηλοτυπίας βλέμμα ἐπὶ τοῦ κάλλους τῆς Ψυχῆς καὶ ἔδραξε μίαν ἄκραν τῆς χλαμύδος τοῦ Διὸς, ἡ Ἄθηνᾶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἐξ αἰδοῦς καὶ ἐφώνησεν ἀγγλιστί: shocking! ὁ Ἄρης ἀφῆκεν ὑπόκωφον βρυχηθμόν, ὁ Ἀπόλλων ἔφερεν εἰς τὸν δεξιόν του ὀφθαλμόν τὴν κρεμαμένην διόπτραν του, ἡ δὲ Ἀφροδίτη, βαλοῦσα κραυγὴν ἀγανακτήσεως, ἐλειποθύμησεν, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη πρότερον ὅτι ἔμελλε νὰ πέσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὀπισθέν της εὐρισκομένου Ἀπόλλωνος.

Ὁ Ἔρως ὅμως, ἀτρόμητος καὶ πανουῆργος, χωρὶς ποσῶς νὰ πτοηθῆ ἔκ τῆς ἐπελθούσης συγχύσεως, ἐβάδισε σταθερῶ βήματι πρὸς τὸν Δία, καὶ γονυπετήσας πρὸ αὐτοῦ μετὰ τῆς Ψυχῆς, ἀπαράλλακτα ὡς γονυπετοῦσιν εἰς τὸ θέατρον πρὸ τῶν ὠργισμένων πατέρων οἱ ζητοῦντες νὰ ἐξιλεώσωσιν αὐτοὺς ἐρασταί, ἐλάλησε πρὸς αὐτὸν περίπου τὰ ἑξῆς.

— Ζεῦ πάτερ! εἶπε· συγχώρησόν με ὅτι ἔλαβον τὴν ἀυθάδειαν νὰ ταράξω τὴν ἐορτὴν σου, ἀπρόσκλητος καὶ ἀπροσδόκητος, καὶ νὰ παραβῶ τὴν ὀλύμπιον ἐπιμοτυπίαν, εἰσάγων Ξητηὴν εἰς δώματα ἀθανάτων· ἀλλὰ, πάτερ, καταδιωκόμενος καὶ βραδιουργούμενος ἄνευ αἰτίας, ποῦ ἄλλοῦ ἠδυναμένην νὰ εὔρω προστασίαν καὶ καταφυγὴν ἢ παρά τοὺς ὑψηλοὺς πόδας τοῦ θρόνου σου; καὶ πότε ἄλλοτε ἤθελον τύχει εὐκαιρίας νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν θείαν σου εὐμένειαν, ἀφοῦ διετέλουν φυλακισμένος καὶ φρουρούμενος, ἐπὶ προφάσει ὅτι ἤμην

ἀσθενῆς, καὶ μόλις πρὸ μικροῦ, χάρις εἰς τὴν ἀγαθότητα τοῦ καλοῦ φίλου μου Ἑρμοῦ, κατώρῃωσα νὰ ἐκφύγω τῆς εἰρκτῆς μου; Ναί, πάτερ! ἤμην φυλακισμένος, καὶ φυλακισμένος παρὰ τῆς μητρός μου· διατί; διότι ἠράσθην ᾄνητῆς, ἀξίας θεῶν κατὰ τε τὸ κάλλος καὶ τὴν ψυχὴν. Εἶνε τοῦτο ἔγκλημα, ὑπατε θεῶν; ἀλλ' ἡ μήτηρ μου αὐτὴ, ἣς τοσοῦτον προσέβαλε τὴν θεῖαν αἰδῶ ἢ πρᾶξις μου, δὲν ἠράσθη ἐπίσης ᾄνητοῦ; δὲν ἦτο ᾄνητὸς ὁ Ἀγχίσης, δὲν ἦτο ᾄνητὸς ὁ Ἄδωνις; σὺ αὐτὸς, πάτερ μου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ ὕψος οὔτε ν' ἀτενίσῃ κἂν δύναται ἡ προσβολή, δὲν ἐτίμησες διὰ τοῦ θεοῦ σου ἔρωτος τὴν Σεμέλην, τὴν Ἀλκμήνην, τὴν Ἰὼ, τὴν

— Ἀρκεῖ! μὴ φωνάζῃς παραλυμένε! διέκοψεν ὁ Ζεὺς.

— Ἐπειτα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἔρως, ἐξαπτόμενος ὀλονέν, ἡ κυρία μήτηρ μου, ἣτις φροντίζει τόσον πολὺ περὶ τῆς θεῖας ἀξιοπρεπείας καὶ τῆς θεῖας ἠδικτῆς, ἔπρεπεν αὐτὴ πρώτη νὰ δίδῃ τὸ καλὸν παράδειγμα, καὶ νὰ μὴ τρέφῃ τὴν ἀνδρώπινον καταλαλιὰν καὶ τὴν γλωσσαλγίαν τῶν ἐπὶ γῆς γυναικῶν διὰ τῶν σκανδαλωδῶν τῆς ἐρώτων· ὁ ταλαίπωρος Ἥφαιστος ἠξέυρει τί ἐμαρτύρησεν ἐν τῇ ἀσυμφύλῳ συζυγίᾳ τῆς, καὶ ἐντρέπομαι νὰ ἀναδιφήσω ἐνώπιόν σου τὴν πολύφυλλον ἱστορίαν τῆς ἀπεράντου ἐρωτολογίας τῆς

— Αὐτὰ εἶνε περιττὰ, ὑπέλαβε πάλιν ὁ Ζεὺς· τόρα τί θελεῖς;

— Θέλω νὰ μείνω ἀνενόχλητος· θέλω ν' ἀγαπῶ τὴν ψυχὴν μου, χωρὶς ἡ σεμνὴ μήτηρ μου νὰ πειράζηται καὶ νὰ ἀγανακτῇ καὶ νὰ μὲ καταδιώκῃ· θέλω νὰ ἦμαι κύριος τῆς καρδίας μου, ὡς αὐτὴ εἶνε τῆς ἰδικτῆς τῆς.

— Τὴν ἀγαπᾶς λοιπὸν ἀληθῶς τὴν δεσποινίδα ψυχὴν;

— "Αν τὴν ἀγαπῶ;

— Τὴν νυμφεύεσαι;

Ὁ Ἔρως ἐκοντοστάθη ὀλίγον, διότι τοῦ ἤρχετο κάπως ἀπροσδόκητος ἢ τοιαύτη ἐρώτησις· ἀλλ' ὁ δισταγμός του ὑπῆρξε βραχύς, καὶ ἀπήντησεν εὐθὺς μετ' ὀλίγον.

— Μάλιστα, πάτερ, τὴν νυμφεύομαι!

— Ἔστὲ λοιπὸν ἀνὴρ καὶ γυνή! εἶπεν ὁ πατριάρχης τῶν θεῶν καὶ τοὺς ἠυλόγησεν.

Οὕτως ἐνυμφεύθησαν ὁ Ἔρως καὶ ἡ Ψυχὴ. Ὅτε δὲ οἱ λοιποὶ θεοὶ συνῆλθον ἐκ τῆς πρώτης των ἐκπλήξεως, εἶδον μετὰ νέας ἀπορίας, ὅτι ἡ ἐσπερινὴ των συναναστροφὴ μετεβλήθη εἰς γάμους, καὶ συμμετέσχον πάντες φαιδροὶ τῆς νέας ταύτης αὐτοσχεδίου πανηγύρεως.

Τώρα δὲ, ἀναγνώστὰ μου, ἄς τελειώσω τὸ διήγημά μου ὅπως τὸ ἤρχισα, διὰ τῆς τυπικῆς ἐκείνης φράσεως, δι' ἧς, ὡς ἐνθυμεῖσαι, ἐπέβαινε πάντοτε ἡ μυθολόγος μάμμη σου τὸ παραμῦθι της, ἐπιλέγων, ὡς ἐκείνη· Καὶ ἐπέβασαν ἐκεῖνοι καλὰ καὶ ἡμεῖς καλλίτερα, μολονότι ἀγνοῶ ἀληθῶς, ἂν ἐπέβασες καλὰ ἐν τῇ ἀναγνώσει τοῦ διηγήματος τούτου.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ.